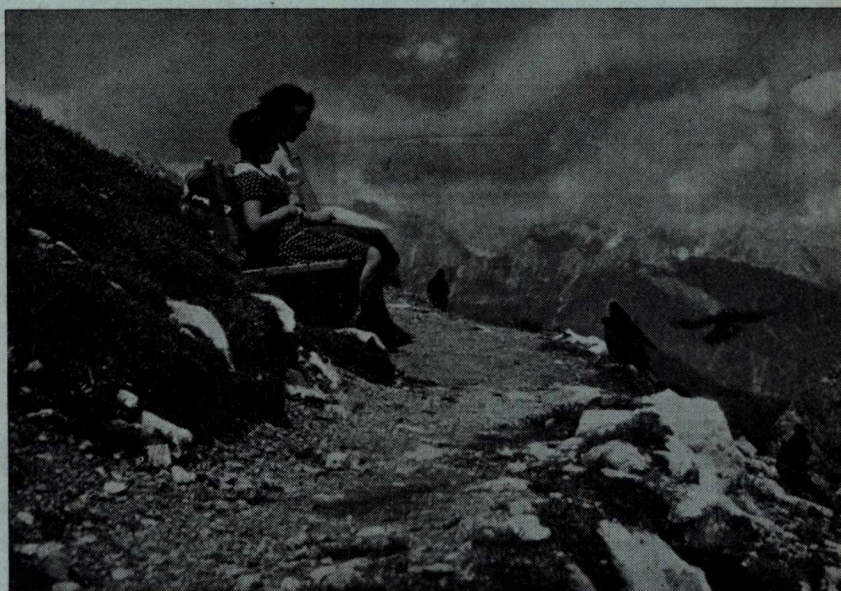

Alma IV.

BUDAPEST, 1934. OKTÓBER

XIII. ÉVFOLYAM, 2. SZÁM

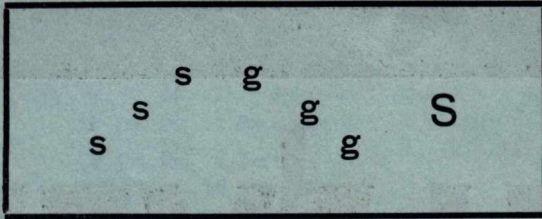
IFJU ÉVEK

BETŰREJTVÉNYEK.

(Egyenként 2 pont.)

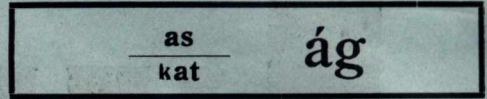
1.

2.

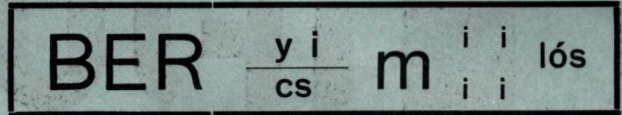
3.

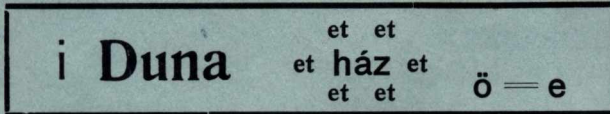
4.

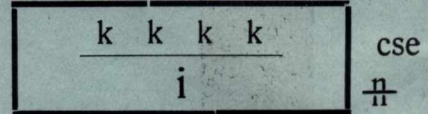
5.

6.

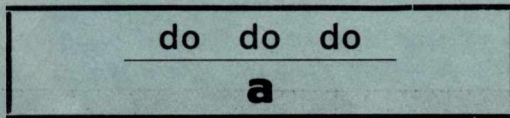

7.

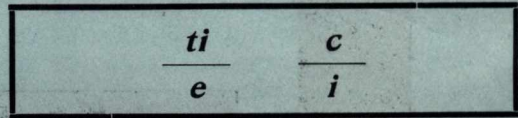

Földrajzi betűrejtvények:

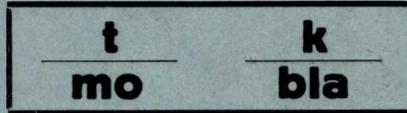
8.

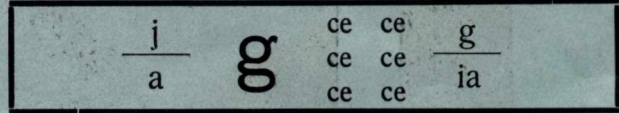
9.

10.

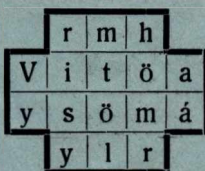
11.

Lóugrás-rejtvény.

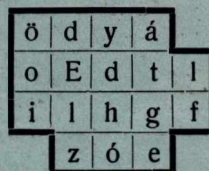
(Egyenként 3 pont.)

1.

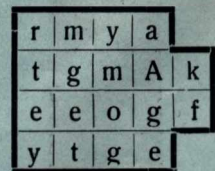
Költőnk neve,

2.

Baróti Szabó Dávid verse.

3.

B. Eötvös J. versének címe.

Nagy betűből kell kiindulni.

IFJÚ ÉVEK

XIII. ÉVFOLYAM, 2. SZÁM

BUDAPEST, 1934. OKTÓBER

JÉZUS HÍV

„Engedjétek hozzám jönni a gyermekeket”. Mark 10, 14.

A terem elsötétül. A külső világgal most ne törődjétek. Jól figyeljétek ide, megkezdődik a vetítettképes előadás. Bemutatok néktek néhány bibliai ifjút:

Éjtszaka van, csak néhány lobogó fáklya világít. Csendnek kellene lenni, de a durva csöcselék kiáltozásai felverik egy kicsiny jeruzsálemi utca nyugalmát. Most viszik Jézust a Getsemáné kertből a főpap házába. A tanítványok szétfutottak. A jámbor polgárok remegve bújnak ágyaikba. Csak egy ifjút hoz ki a kíváncsiság az utcára. A neve Márk.

Troásban vagyunk, az egyik keresztyén hívő házának legnagyobb termében. Pál beszél. Csak úgy ömlik ajkáról a szó. Figyelemmel és áhítattal hallgatják, pedig hosszúra nyúlik a prédikáció. Csak egy ifjút nem érdekel a beszéd. Eutikhusnak hívják. Ott ül az ablakban. Éjfél is elmúlt már. Az ifjú nem bír tovább ébren maradni. Feje a mellére hanyatlik, és ő kiesik az ablakból az utcára.

A többi gyermek csak olyan otthon készült játékokkal, rongylabdákkal, farkadokkal játszik, — néki évről-évre a legdrágább játékokat hozták el szülei Jeruzsálemből. A többiek csak egymást foghatták hámba, ha lovacskazni akar-

tak, — néki igazi lovai voltak, sőt még szerecsen lovászyereke is volt. És valahogy mégse volt boldog a Gazdag Ifjú.

Rongyokba burkolózva ül a legelőn. Olyan sápadt és sovány. Az éhségtől csillognak a szemei, amint a legelésző kondát nézi. Irigyli a dicsznók eledelét. Visszagondol a tékozlás éveire. Milyen fényes lakomákat evett végig, mikor még futotta az apai részből. Sóhajjt egyet. Eszébe jut az apai ház. És sírni kezd a Tékozló Fiú.

Szomorú menet vonul kifelé a város kapuján. Koporsót hoznak. Sír az egész város. S a koporsó mellett egy édesanya összetört szívvel kíséri útjára egyetlen gyermekét: a Naini Ifjút.

Még csak 12 éves volt. Ebben az évben ment volna először a templomba. Most kezdődött volna ifjúsága legszebb ideje. Előtte volt az élet és ő úgy szeretett volna élni. És most halottas ágyon fekszik Jairus leánya.

Vége az előadásnak. Gyujtsátok meg a villanyt és beszélgessünk egy kicsit. Mondjátok meg őszintén, melyik képen ismertetek rá magatokra, az életetekre? Nem akartok felelni? Szégyenkeztek? Nos, majd én megmondom. Te vagy a kíváncsi ifjú, aki csak kíváncsiságból olvasod néha a Bibliát. Te vagy az unatkozó fiú, aki a prédikáció alatt a legközelebbi futballmeccs esélyeit latol-

gatod, ha ugyan el nem alszol. Te vagy a gazdag ifjú, az édesapád kormányfőtanácsos, de a világerő se hidd, hogy az ő pénze elég lesz az életed boldogságához. Te vagy a tékozló fiú, lélekben rég elszakadtál már a szüleidtől; azt hitted, egyedül nagyszerű lesz az életed, és most visszasírsz. Ti pedig ott hátul, ketten, ti vagytok a halottak. Csak ne nevessetek! Csak ne mutassátok nekem piros-pozsgás arcotokat, kemény izmaidotokat. Halottabbak vagytok ti, mint a koporsók fehérarcú lakói, mert nincs a szívetekben semmi fiatalos lelkesedés, semmi bizakodó hit, csak fáradtság, közöny, cinizmus.

De várjatok csak! Most jut eszembe, hogy egy képet elfelejtettem bemutatni. Nézzétek, egy embert láttunk, az arcán jószág, a szemében szeretet csillog, két karja kitérve, és szelíd szóval hívja a

gyermekeket, az ifjakat, a fiúkat, a leányokat. És, nini, körötte gyermekek és ifjak vannak. Ott van Márk, az evangélista; — ott van Eutikhusz, de milyen feszült figyelemmel hallgatja Jézus szavait; — ott van a tékozló fiú, és az édesapja kezét fogja; — a naini ifjú és Jairus leánya is ott vannak, de már nem halottak, csak úgy ragyog a szemük az élettől, és az örömtől is, hogy Jézus mellett lehetnek. Csak egy hiányzik: a gazdag ifjú. Szegény, ő nem tudott Jézus kedvéért lemondani a gazdagságról, és most még boldogtalanabb, mint azelőtt volt.

Fiúk, leányok, ehhez a képhez én csak azt fűzöm hozzá, hogy Jézus titeket is hív, és rajtatok is meg akarja cselekedni az átalakításnak, újjászülésnek, feltámasztásnak szent csodáit.

Keken András.

Boldog gyermek a boldogtalanért,

a családi élet áldott melegét élvező gyermek a szülői szeretetet nem ismerő szerencsétlenért, a család dédelgetett szemefénye, vagy szigorúan, de szeretettel nevelt reménysége fáradozott, buzgólkodott, áldozott az elhagyottért.

Október 3-án ismét feltűntek a pesti utcasarkokon a gyűjtőnapokról jól ismert pirosernyős fehér asztalkák s a rájuk helyezett urnákon ezt a felírást olvastuk: „a patronázs gyűjtése”. A figyelmesebb szemlélőnek még az is fel-

Két jó van, mi fölött sorsnak nincs semmi hatalma:

Szorgalom és az erény: földön az, égben ez áld.

tűnhetett, hogy a róm. kat., a prot. és izr. patronázs közös gyűjtőnapja volt ez, az elhagyott gyermekek javára. — Szép gondolat ez a közös rendezés. Kifejezi, hogy minden felekezeti különbség nélkül kell összefognia a magyar társadalomnak, hogy eredményesen munkálkodjék nagy célja eléréseért. Hiszen e cél elérése mindnyájunknak **erkölcsi, hazafias, vallásos kötelessége**. Mindent el kell követnünk, hogy a segítség, nevelés, taníttatás nélkül rossz útra térő fiatalok még idejekorán megmentsük a zülléstől, hogy a tétlenségében koldulásra, vagy még veszedelmesebbre kinyújtott magyar kézbe a

nemzet jövőjén dolgozó hasznos szer-
számot adjunk. Mindent meg kell ten-
nünk azért a szent célért, hogy az isten-
telenség, vagy istentagadás végzetes
lejtőjére sodródott gyermeki lelket az
egyház felkarolja és odairányítsa ah-
hoz, ki már közel 2000 éve így szólt:
„Engedjétek hozzám a kisdedeket!”

Jóleső érzéssel gondolhatunk **mi,**
evangélikusok is erre az okt. 3-ra, mert
a mi egyházunk is 30 urnát látott el
ezen a napon emberbaráti szeretettel,
magyar szívvel, Isten nevében. És jól-
eső érzéssel gondolhattok vissza erre a
napra Ti is, sokan, kedves olvasóink,
kik ott sürgögtetek-forogtatok, igyekez-
tetek a Vörösmarty-téren, iskolátok
urnája körül. Ki-ki úgy segített, ahogy
tudott. A bátrabbak, önállóbbak ott
csörgették a perselyt az utcán, két órán-
ként felváltva egymást. Öröm volt nézni
lelkes, ragyogó szemüket igyekezetük-
ben kipirult arcukat! A nagyobbak még
német, angol nyelvtudásukat is segítsé-
gül vették, hogy egy-egy idegennek el-
utasítására felelve, azt jobb elhatáro-
zásra ösztökéljék. Mert hogyne nyitná
ki tárcáját az a német hölgy, vagy an-
gol úr, mikor egészen váratlanul, még
hozzá iskolásleány ajkáról saját anya-
nyelvén csendül hozzá a kérő szó! Még
az is megtörtént, hogy gépkocsi állt
meg két lelkesen gyűjtő kislány mellett
s a bennülő utas szíves mosollyal ej-
tette be adományát az örömmel feléje
nyújtott perselybe. — Folyton érkeztek,
szinte repesve jöttek az urnához a per-
selyezők, újabb és újabb boldog beszá-
molójukkal: „Most egy ötpengőst do-
bott be valaki!” „Már megint eladtam
egy egypengős megváltási jegyet!”
Szinte le sem akarta tenni egyik gyűjtő

sem perselyét, pedig az közben ugyan-
csak súlyossá vált már! De jöttek friss
erők! Szívesen áldozta fel mindegyik
szabad délutánját, vagy a délelőtt egy-
egy szabad óráját. Akadtak még meg-
értő, szíves szülők is, akik nemcsak
leánykáikat engedték el, hogy gyűjtse-
nek, hanem maguk is odajöttek, beej-
tették kegyes adományukat az urnába,
sőt még ismerőseiket is odahívták,
hogy minél szebb legyen az eredmény.
Akinek pedig aznap nem volt szabad
ideje a gyűjtéshez, az a megváltási je-
gyeket vette pártfogásába: vitte isme-
rőseinek megvásárlásra, vagy maga
vett meg egyet-egyét. Szinte megható
volt, hogy még a legszegényebb növen-
dékek is összefogtak, 2 és 5 filléreket
adtak össze s így vettek közösen egy-
egy szép, világoskék, 50 f-es jegyet, de
örültek a belőle reájuk eső 10-ed, vagy
25-öd résznek is, mert hiszen a könny,
szenvedés, gyötrődés bármilyen kis ré-
szének letörlése, enyhítése, csökken-
tése is boldogsággal tölt el minden
jóra való emberi lelket.

És ebben az esetben is beigazolódott
a „sok kicsi sokra megy” elve! Feltű-
nően szép eredménnyel gyűjtöttek a
Luther-rózsás kis jóltevők! A tömött,
nehéz perselyek 143 P 80 f-t ontottak
este az urnába. (Tájékoztatásul meg-
jegyzendő, hogy a legtöbb urnában 30—
80 P közt váltakozó összegek voltak.)
A megváltási jegyek árából pedig 80 P
folyt be.

Isten áldása legyen ezen a pénzen,
azokon is, akik adták és gyűjtötték,
azokon is, akik kapják!

Dr. Zelenka Margit.

Magyarnak lenni oly bús, oly nehéz!

Új csataképek

HINDENBURG CSATÁI

indenburg csatái éppen olyan döntően befolyásolták a világháború alakulását, mint a marnei csata. Amilyen vérmes reménységgel hittek a németek a Schlieffen-féle terv

alapján Franciaország gyors meghódításában, éppen annyira remélte az antant hatalmak hadvezetése, hogy Nikolajevics nagyherceg seregei egykettőre le fogják hengerelni a keleti határokat védő német sereget. Maurice Bames francia író a világháború első hetében azt írja, hogy nagyon rövid idő kérdése Nikolajevics bevonulása Berlinbe. Joffre a németeknek, Hindenburg az antánt hatalmuknak reményeit döntötte romba.

A Schlieffen-féle terv szerint a keleti határok védelmére a legfelsőbb német hadvezetőség csak egy sereget küldött: a Prittwitz tábornok vezetése alatt álló VIII. hadsereget. A parancs az volt, hogy minden lehető módon legalább addig tartsa fel az orosz gőzhengert, amíg a nyugati fronton eldől a helyzet. Nagyon merész játék volt ez, mert Oroszország kitűnően felszerelt, óriási hadsereggel vonult fel Németország és a Monarchia ellen. Oroszország egészen kiheverte már a japánoktól szenvedett vereséget és a francia pénzen felépített nyugati vasútvonalak segítségével meglepő gyorsasággal és meglepő erővel jelent meg a haretereken. Nikolajevics nagyherceg fővezér két hadsereget a kelet-poroszországi mezőkre, négy hadsereget pedig a galíciai

haretérre küldött. A kelet-poroszországi haretérre küldött két hadsereg, a Rennenkampf, illetve Szamszonov tábornokok vezetése alatt álló Njemen és Narew sereg óriási túlerőt jelentett Prittwitz seregével szemben. Ezt a túlerőt úgy akarták érvényesíteni, hogy Rennenkampf kelet felől arcban (a Mazuri tavaktól északra), Szamszonov pedig dél felől (a Mazuri tavaktól nyugatra) átkarolólag nyomult előre.

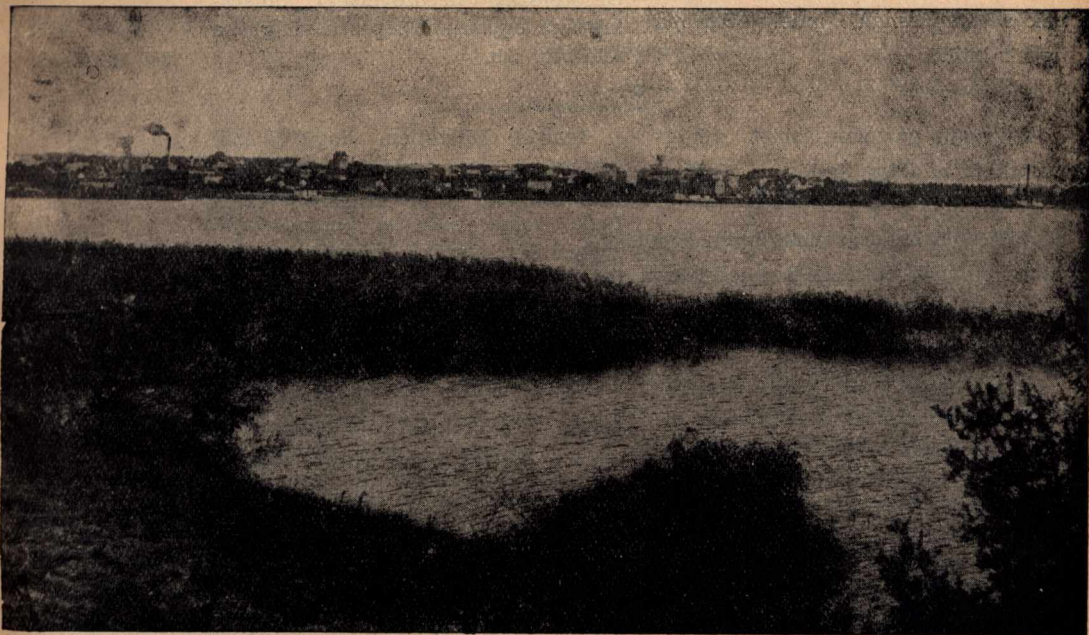
A védekezésben lévő VIII. német hadsereg a határmenti Gumbinnen városka mellett megütközött az arcban támadó Njemen-hadsereggel, amely vele körülbelül egyenlő erejű volt, de a csatát a döntésig nem küzdhette végig, mert közben az ugyanolyan erejű Narew-sereg dél felől előnyomulóban, a Mazuri tavaktól nyugatra, a határon át betört és a német sereget oldal- és hátbatámadással fenyegette. A helyzet Prittwitzre nézve kétségbeejtő volt. Annyira megijedt, hogy a gyors menekülésnek és Kelet-Poroszország kiürítésének gondolatával foglalkozott. A legfelsőbb hadvezetőség erre azonnal elmozdította állásából és helyébe a keleti haderő vezérévé a már akkor nyugalomba vonult Hindenburgot nevezte ki, aki a hadszínteret régebbi hadgyakorlatokból tökéletesen ismerte.

Hindenburg merész lépésre szánta el magát. A Njemen-sereggel szemben csupán egy lovashadosztályt és egy harcászatilag értéktelen népfelkelő dandárt hagyott, míg minden egyéb erejét, részben vasúton, részben emberfeletti, erőltetett gyalogmenetekben a Narew-sereg ellen fordította úgy, hogy ennek a seregnek két szárnya ellen támadást intézhessen.

Ez a merész manőver abban a veszélyben forgott, hogy a Njemen-sereg gyorsan legázolja a vele szemben hagyott kis lovas- és népfelkelő hadsoportot és azután pár napos menettel a Narew-sereggel összekötetést teremt. Ha ez bekövetkezik, akkor Hindenburg hadserege kelet és dél felől kétszeres túlerővel közrefogva vagy fej-

esatateren úgy bekerítették és elfogták a sereg közepét alkotó két és fél orosz hadosztályt, mint Hannibal Cannae-nál Varrus légióit, vagy 1870-ben Moltke Sedannál Mac Mahon seregét. A tannenbergi csatában az orosz hadsereg 90.000 foglyot és 300 ágyút veszített.

A tannenbergi diadal után Hindenburg

A mazuri tavak vidéke.

vesztetten elmenekül, vagy a Keleti-tengernek szorul. Az oroszok azonban nem ismerték fel ezt a nekik kínálkozó páratlanul kedvező alkalmat. Amíg a Njemen-sereg lassan, tapogatózva haladt előre, mert maga előtt erős ellenséget sejtett, addig a Narew-sereg gyanútlanul haladt bele a németek ölelésre táruló karjaiba, anélkül, hogy a fenyegető veszélyről csak fogalma is lett volna. 1914 augusztus utolsó hetében Hindenburg szárnytámadásra rendelt csapatai, miután előbb keményen megverték a Narew-sereg két szárnyát, a tannenbergi

gyorsan visszafordult a Narew-sereg ellen és azt szeptember második felében a Mazuri tavak mellett vívott csatában tökéletesen megsemmisítette. Itt a német hadsereg 45.000 foglyot és 150 ágyút zsákmányolt. Az orosz hadsereg túlnyomó részét elnyelték a Mazuri tavak ingoványai.

A két nagy győzelem felszabadította Poroszországot a fenyegető orosz veszedelemtől. Hindenburg zsenialitása megállította az orosz gőzhengert. Nevét szárnyra kapta a hír, s ez időtől fogva mint a világháború legnagyobb hadvezérét emlegették.

Keken András.

Mit szól hozzá a Biblia?

Mi történt?

Szovjetoroszországot felvették a Népszövetségbe. Litvinov, aki azelőtt sikeresen foglalkozott póstakocsik kirablásával, most rendes tagja annak a Tanácsnak, amely Európa ügyeit intézi.

A japán partokon ismét végigpusztított a sárga ördög, a Tajfun. A parti falukat és városokat romba döntötte. Olyan erős volt, hogy egy páncélos cirkálót másfél kilométernyire a partra dobott.

Romániában újult erővel kezdtek el a hajszát a magyar kisebbség ellen. Becsukják a magyar iskolákat, elbuktatják a magyar diákokat, elveszik a kenyeret a magyar alkalmazottaktól.

A Magyar Társadalmi Egyesületek Szövetsége a magyar munka propagálására nagyszabású munkahetet rendezett.

15 éve annak, hogy Horthy Miklós, Magyarország kormányzója, a diadalmas Nemzeti Hadsereg élén bevonult Budapestre és véget vetett a proletárdiktatura borzalmainak.

Okt. 6-án a kormány általános iskolai és munkaszünetet rendelt el a vértanuk emlékezetére.

Mit mond a világ?

Oroszországot nem lehetett kihagyni, mert Európa legnagyobb állama, s a kapcsolat felvételének politikai és gazdasági előnyei vannak. Oroszország népszövetségi tanácstagsága egy újabb lépés a világbéke felé stb. stb.

Igazán lehetetlen, hogy a mai nagyszerű meteorológiai szolgálat korában ilyesmi megtörténhetik. Ideje volna már, ha a mindenható emberi ész kitalálna valamit, ami lehetlenné tenné az ilyen elemi csapásokat.

Két lehetőség van arra, hogy magyar testvéreinket megmentsük: vagy a revízió, vagy rábízni kisebbségeink jogvédelmét a művelt nyugat közvéleményére és államaira.

Nemzeti élniakarásunk és törhetetlen munkabírássunk nagyszerű bizonyossága volt ez a munkahét, mely megmutatta a világnak, hogy minket semmiféle Trianon nem tud térdrekenyszeríteni.

Hódolat és hála illeti még azt a férfiút, aki 15 évvel ezelőtt megmentette nemzetét a végpusztulástól, azóta pedig bölcsen vezeti az újjáépítés útján. Ő a mi Nehemiásunk!

Megérdemli az a 13 ember, hogy haláluk évfordulóján megcsendesedett szívvel imádkozzunk a népek hatalmas Istenéhez.

Mit szól hozzá a Biblia?

(Olvassátok el!)

Jel. 13, 1—8.

Luk. 13, 1—9.

Ézs. 43, 1—11.
Luk. 12, 13.

I. Mózes 3,
17—19.
Ján. 15, 5.

Neh. 4.

Jel. 3, 1—6.

Ukrajnában, Oroszország egyik tartományában, egyre több és több embert hódít meg az evangélium, és egymás után épülnek az evangélikus templomok.

Milyen csodálatos és érthetetlen, hogy mindez ott történik, ahol az evangéliumot üldözik; ott, ahol kenyérre sincs pénz. Vajjon mi ad nekik erőt ehhez?

Márk 11, 2—24.
II. Kor. 12,
9—10.

Nem sikerült a német Himalaya-expedíció, melynek célja a Nanga Parbat megmászása volt. Két tudós el is pusztult a havas csúcok jégpoklában.

Az ember föltétlenül meg akarja hódítani az egész világot. Átrepüli a sarkokat, végigautózza a sivatagokat, hogy bebizonyítsa diadalmas erejét a természet fölött, hogy hírt és nevet szerezzen magának.

I. Mózes 11,
1—9.

Keken András.

„Doktor Ezermester“

(Zilahy Lajos, a „Magyarország“ főszerkesztője érdekes cikket írt ezen a címen lapjában. Cikkét az alábbiakban részben kivonatolva, részben szószerint közöljük.)

Bár mindenki tudatában van annak, hogy az egyetemeken szerzett rengeteg oklevél fiainak megélhetését nem biztosítja, mégis mindenki egyetemi oklevél után töri magát. Hiába az állástalan diplomások sápadt és kísérteties hadserege, hiába ordítják számok és statisztikák, hogy nincs, nincs, nincs több íróasztal ebben a kis országban, az ifjúság tömegei szinte pánikszerűen, egymást taposva mégis egyetlen ajtó felé tolongnak a katasztrófából, egyetlen ajtó felé, melyre ez van kiírva: DIPLOMA, de amelyből semmiféle kijárat és menekülés nincs az életbe.

A magyar életnek olyan lelki beidegződése ez, amin máról-holnapra nem lehet változtatni. Egy újonnan felállított gazdasági iskolát tanulók hiánya miatt be kellett csukni, mert a tehetős paraszt azt mondja, hogy ő már mégis csak „úri iskolába“ iratja fiát. És az érettségizett ifjú visszakerül az ekeszarv mellé — gazdasági tudás nélkül.

Még békeidőben, ha jól emlékszem, az Üllői-út végén, volt egy kis kávéház. A kirakatablakra keresztbetett dákók és billiárdgolyók voltak festve. Mesés olesó volt a „kiskávé“ is, de hogy még nagyobb legyen a varázs, kicsit viceesen ez volt kiírva: „Itt mindenki doktor úrnak lesz szólítva.“

* *

Milyen véres-komollyá vált a mai Magyarország életében ez a kültelki pincérhumor! Talán ezer év jobbjágyemléke tiltakozik e ponton a munka ellen, talán az ősi feltörekvő vágy, hogy egy magasabb, képzelt nemesi osztályba jusson fel. Talán ezért maradnak néptelenül a munka igazi területei. Talán ezért érzik számkivetettnek magukat azok, akik mégis e területre szorultak, szinte lehullottak.

Vajjon nem lehetne ezeket a területeket felemelni, megsemmisíteni? Vajjon nem lehetne ezt a képzelt és ma már ostobán értelmezett társadalmi szakadékot eltüntetni?

Olyanféleképpen képzelem a dolgot: itt-tassanak be az egyetemek egy új fakultást,

amely egyoldalú diplomások helyett széles gyakorlati tudással rendelkező magyar ifjakat bocsát ki az életbe. Neveljenek *magyar ezermestereket*. Tanítsanak ezen a fakultáson gépkocsivezetést, villanszerelést, virág-, konyha- és gyümöleskertészetet, baromfitenyésztést, méhészetet, állatorvosi alapismeretet, építészetet, higiénéiát, rádiókezelést, műkedvelő színpadi rendezést, sportoktatást, háziipart, első orvosi segélynyújtást, közjogi és magánjogi alaptudást, szóval mindazt, amire az életben szükség van.

Miért ne nyerhetne egy ilyen irányban képzett ember doktori címet? Miért ne lehetnének doktor ezermesterek, doktor „magister vitae“-ek, ahogy doktor jurisok és doktor filozopterek vannak? Melyik doktori cím ér többet a mai magyar életben?

Előre hallom az ellenvetést. Egy ilyen doktor ezermester, aki mindenhez ért, alapjában véve semmihez se ért.

Ez azonban nem igaz. Vannak emberek, akik bizonyos fokig *sokoldalú* tehetségek — a magyar különben is ezermester természetű — viszont *egyoldalú* tehetségek rit-

kábban akadnak. Jó orvos, jó mérnök nem minden bokrban akad.

A legtöbb ember úgy érzi magáról, hogy pályát tévesztett. Az ezermester doktorok sohase lennének pályatévesztettek. Ha *egyoldalú tehetség* jelentkezne bennük, idejük és módjuk volna azt továbbfejleszteni.

— Mihez ért? — kérdeznék majd az állástkereső ifjút.

És ő egyszerűen így felelhetne:

— *Mindenhez.*

* *

Tegnap szürketaxin mentem haza. Mikor kifizettem a „sofórt“, meglepetten néztem az arcába. Elmehetett volna vele a Nemzeti Kaszinóba. Tiszta cipője, remek kék ruhája, csinos sapkája... akkor vettem észre, hogy Turul-jelzésű kocsiba ültem és a sofőr talán mérnök vagy leszerelt főhadnagy.

Egy pillanatig egymás mellett álltunk, két egyforma ember, ő valami hideg zárkózottsággal és szomorúsággal az area mögött, én egy kis meghatott zavarral.

Szerettem volna doktor úrnak szólítani. Doktor ezermesternek.

A POKOL

(Folytatás.)

*Lejebb szálltunk eztán a mély gödörbe,
Ottan rettentő füst csapott szemünkbe,
Ahogy leértünk a nyolcadik körbe.*

*Azt hittem, hogy talán kéményből tódul
Fölfelé e hatalmas dús füstoszlop,
Melytől az ember szintehogya megbódul.*

*Ámde közelről láttam, e füstoszlop
A tövénél nem egy helyről tört elő,
Hanem kilenc egyenlő ágra oszlott.*

*Három ifjú ott szomorún szorongott,
Nagy szivar volt a szájukban, orrukban,
S a sűrű füst elő onnét gomolygott.*

*Mért füstölnek ezek ily szörnyű módra?
Kérdém meg hirtelen a vezetőmet,
S ő mondá: Megfelelek majd e szódra.*

*Nagy bűnösök ezek itten valóba,
A tollszár és ceruza helyébe
Cigarettát tettek a tolltartóba.*

*Az üzletet, mit fenn trafiknak hívtak,
Ők viragoztatták fel vagyonukból.
Leventét meg Symphoniákat szívtak.*

*A szünetekben nem szóltak egy mukkot,
Csak egymásra néztek és rejtkekükben
El-elyelték egy tiltott rövid slukkot.*

Sőt hogy őket e tényben ne zavarják,
Óra alatt is kikéredztek gyakran
S füsttel tölték meg rejtkehelyük alját.

Most itten a gyász bús helyében élve,
Sziwar van nekik orrukban, szájukban,
S örök füstölésre vannak ítélve.

Mikor a kilencedik körbe szálltunk,
Még furcsább látvány tünt ime elébünk,
Csodálkozástól majdnem kövé váltunk.

Több cella volt és mindegyik megtelve.
Egy-egy ifjú szorongott némán bennük,
S a cellafal nem köből volt emelve,

Finom sonkás-zsemlyékből volt felrakva,
S a benne lévők sóvár pillantással
Néztek a nekik oly kedves falakra.

Ámde, ó szörnyű, bár nagyon akarták,
A szájukat kinyitni mégsem bírták,
S a pompás falatot csak szemmel falták.

E szegények vaj milyen nagy bünt tettek,
Hogy most ilyen szörnyen bűnhődnek érte,
S a vezetőm szólt: Ott fenn mindig ettek.

Ha két óra elmúlt és végre tíz lett,
Vigan nyultak belé a más padjába,
Mivel nekik csakis a másé ízlett.

Saját uzsonnájukra rá sem néztek,
De a másét nagy vigan elorozták,
Sonkás zsemlyét szalonnával tetézték.

Amint látám, hogy könnyük szinte csorgott,
S erőlködtek, de szájuk zárva maradt,
Nagyon megsajnáltam e szörnyű dolgot.

Megsajnáltam és indult már a lábam,
Hogy valamikép segíthessek rajtuk,
De vezetőm így szólt: Minden hiában.

Bármilyen szánakozva nézel rájuk,
Csak gyarló földi ember vagy s nincs erőd,
Hogy egy percre is megnyithasd a szájuk...

A fenékhez közel egy új kör mélyén,
Iskolapadban szenvedett sok ifjú,
Nagy könyvoszlop állott a padnak szélén.

Ők a padban a könyvekre hajoltak,
Szünetlenül mozgott és járt a szájuk,
A nagy könyvekből folyton csak magoltak.

A könyveket nagy buzgón cserélgették,
Latin után az algebrát olvasták,
Aztán megint a német nyelvtant vették.

Nagy részvétellel néztem a szenvedőket,
Különösen mert mögöttük egy ördög
Állott s kancsukával biztatta őket.

Azok pedig súlyos igájuk húzták,
A könyvek mellől nem mertek felállni.
Bölcs vezetőm szólalt: Ime a lusták.

Ezek a könyvet mélyen megvetették,
Ha iskolába indultak el reggel,
Legfeljebb pár rongyos lapjukat vették.

A tantárgyakban sosem válogattak,
Egyformán utálták ők valamennyit,
Tankönyveik felvágatlan maradtak.

A tanévnek hosszába belényultak.
Bár tíz hónap volt tanulásra szárvva,
Ők legfeljebb csak májusban tanultak.

Most im együtt rejti őket e katlan,
És Felek, Riffa, Krenner és Drouth
Tanulnak éjjel-nappal szakadatlan.

Mögöttük áll szívtelenül az örök,
S ha valamelyik félre merne nézni,
Máris korbáctól pirosul a bőrük.

Van-e még több hely e szörnyű katlanban,
Ahol bűnhődnek? Kérdém vezetőmet,
Mert máris számom őket látatlanban.

Nem kívánok többet már mégsem tudni,
Hiszen e borzalmaknak emlékétől
Úgy sem tudok majd hetekig aludni.

Csak egy kör van még, a pokolnak mélye.
Mondá vezetőm. Ott harcol egymással
E szörnyű helynek két szép csemetéje.

Bejárhatod ott fenn a fél világot,
Diogenes lámpájával sem lelhetsz
Hozzájuk hasonló két mákvirágot.

Főfőgonosz volt mind a kettő egykor,
Akármilyen bűn derült ki az osztályban,
Vadász s Kovács volt a spiritus rektor.

Nincs időnk, hogy bűneik felsoroljam,
De amely bűnről mindeddig hallottál,
Mit ők el nem követtek, nincsen olyan.

Mikor megpillantá az érkezőket,
Gyűlést hívott össze Lucifer rögtön,
S tanácskozott, hogyan büntesse őket.

S mert méltó büntetést nehéz találni,
Azt határozták el egyhangú szóval,
A fenékre kell őket összezárni.

Amennyi volt ott fenn bűniknek száma,
Annyiféleképpen bűnhődnek itten,
S másként tegnap és holnap, miként máma.

Egyik nap óriás körhintán ülnek,
Bőszült vihar forgatja szörnyen őket,
Másnap viszont forró szurokban ülnek.

Harmadnap már korbáccsal lesznek nyúzva,
Aztán megint akként láthatod őket,
Amint nyögnek nehéz igákat húzva,

Mindennap más kint érez e két lélek,
Oly borzalmas kint, minőt nem is sejtessz,
S aminőt még említeni is félek.

Úgy ünneplik a hónap első napját,
Hogy egy keskeny ketrecben őket akkor
Egymás nyakára vígan összecsapják.

Pár pillanat, s hogy szemem kinyitottam,
S kissé reszketve körül mertem nézni,
A földi világot találám ottan.

Ott egymást aztán bőszen rágják-marják,
Körömmel, foggal rohannak egymásra
S véresre tépik egymás arcát, karját.

Amint csakugyan feléjük leszálltunk,
Rágták egymást rettentő vad tusában,
A félelemtől majd dermedté váltunk.

Mikor szavammal őket már elérem,
Abbahagyták és kórusban sikolták:
Én ártatlan vagyok, tanár úr kérem.

Ne higgy nekik, derék vezetőm mondta,
Ez volt nekik az állandó refrénjük,
Ott fent is ezt mondták tízszer naponta.

Én meg megtelve mélyen félelemmel,
Elfordítám az arcomat felőlük,
S a fületem befogtam kezemmel.

Eztán a szűk kör egy helyére mentünk,
Ott vezetőm megnyomott egy kis gombot,
És íme, egy rejtett nagy liftre lettünk.

Beszállottunk s a lift elindult velünk,
Repült, repült nagyszörnyű gyorsasággal,
S szemem behűnyva vártam, hová érünk?

Gazsi Mihály kutat és

Nyár volt akkor, igen meleg nyár.

Ember és állat szenvedett a nagy hőségtől, szellő se mozdult már napok óta. Olyan volt az egész falu, mintha kihalt volna. Alig lézengett egy-két ember a poros utcákon, boldog volt, aki valami árnyékos zúgban meghúzhatta magát.

Olyan napok voltak ezek, amikor még gondolkodni is elfelejt az ember, hát még cselekedni! Volt azonban valaki, aki fity-

tyet hányva az időjárás viszontagságainak, hatalmas tervet forgatott az agyában.

Talán nem is kell mondani, hogy ez a nemes férfiú a falu esze és büszkesége, a minden hájjal megkent Gazsi Mihály volt, aki már legénykorában is becsületet szerzett magának a falu „politikusaí” között, s nem kevésbé valahol Bosznia egy eldugott zugában, ahol az ezrede feküdt valamikor régen, a boldog békevilágban. „Hadiélményeiről” legendák szálltak faluszerte, s a nimbusz, amely körülvette, évről-évre csak fényesedett.

Az öreg kinn ült az udvarán a hatal-

Ne nézz, ne nézz vágyaid távolába,
Egész világ nem a mi birtokunk,
Amennyit a szív felfoghat magába,
Sajátunknak csak annyit mondhatunk.

mas akácfa enyhethadó tövében és megelégedetten pöfékelt a pipájából. Meglátszott rajta, hogy a legkevésbé sem törődik az-
zal, mi történik körülötte s a nagyvilágban,
és ahogyan eltemetkezett a vastagon szál-
longó füstkarikák mögé, alig látszott be-
lőle valami. Csak a figyelmes szemlélő ve-
hette észre rajta, hogy bajusza alatt néha
mosolyra húzódik a szája és csak úgy ma-
gában, esőndesen elmélkedik.

Így tartott ez már napok óta.

Az asszony csak néha-néha mert szól-
ni hozzá, akkor is igen bátortalanul, mert az
öreg ajkán hamarosan kiszaladt egy-egy
cifra, magyaros imádság.

Látszólag nyugodtan üldögélt. Egy-
szerre azonban, mint akinek valami világ-
rengető gondolat ötlött az eszébe, hirtelen
mozdulattal nagyot ütött a térdére s a nagy
fölfedező egyszerűségével kiáltott bele a
nyári esőndbe:

— Megvan!

És ezt az egy szót olyan büszkén, olyan
diadalmasan mondta, mintha Árpád
apánk sírjára bukkant volna a kertjében.

Az asszony, aki ott szorgoskodott az is-
tálló körül, esodálkozó szemmel nézett az
urára:

— Mi van meg, apjuk?

Az öreg láthatóan lenézőn legyintett
egyet, s azután olyan hangon mondta, mint
aki nem szereti, ha avatatlan szól bele má-
sok dolgába.

— Maj' meglátod, annyuk!

Az asszony megsértődött:

— Szóval megen titkolódzik! Pedig ne-
kem aztán igazán megmondhatná, ami a

szívén fekszik.

Gazsi Mihály engesztelően nézett hitess-
társára:

— Nem titok a' lelke! Néked is meg-
mondhatom: kutat fogok ásni az udvarun-
kon!

Az asszony nagy szemeket meresztett az
urára.

— Kutat akar ásni?

— Azt hát!

— Nem való már kendnek az ilyen
munka!

— Mit tudsz te ahhoz, asszony! Helyre
legény vagyok én még!

— Osztán olyan sok pénze van kend-
nek, hogy napszámot is tud fizetni?

— Minek a'? Nem köll nekem senki az
ég világon! Megesinálom én a magam em-
berségéből!

— Jobban tenné kend, ha pihenne in-
kább...

— Ezt csak bízd rám, annyuk. Az én
dógom!

Az asszony rosszalóan esóvált a fejét.

— És mikor kezdene hozzá?

— Még máma.

— Csak nem bolondult meg. Ebbe a
melegbe?!

Az öregnek láthatóan nem tetszett ez a
hosszadalmas eszmecsere. Lassan, komóto-
san fölállott a lócáról, aztán megindult a
ház felé. Csak úgy félvállról bökte oda az
asszonynak:

— Ne lefetyőjj annyit lelke. Kár a
szóér. Ebéd után nekifogok. Punktum!

És valóban: délután alaposan neki-
gyűrűrközött az öreg. Azután rendületlenül
ásni kezdett.

A nagy elhatározásnak hamar híre fu-
tott Csörögén. És nem győztek esodálkozni
az atyafiak az öreg nagy munkakedvén.

Voltak kételkedők is, akik nem röstelték, hanem a saját szemükkel akartak meggyőződni a való tényállásról.

— Mit csinál, Mihály bátyám? — kurjantott be az egyik kíváncsiszkodó ártatlan ábrázattal az öreg portájára.

Gazsi Mihály egy nagy földkupac mögül kiáltotta vissza a választ.

— Nem látod ecsém? Kutat árok!

— Osztán ilyen melegben? Egyedül?

— Ennyire telik csak az erszényből, fiam.

A legény megcsóválta a fejét.

— Sokat akar a szarka, Mihály bácsi...

— Te pedig sokat beszélsz, ecsém! Pedig a te kezében még az ásó is sírvafakad. — Két nap múlva olyan kút lesz itten, hogy csudájára fogtok járni!

— Hát akkor jó mulatást. Csak aztán baj ne legyen belőle.

Az öreg ravaszul mosolygott.

— Bízd csak rám, ecsém.

Azután nagyot köpött a markába a nagyobb nyomaték kedvéért, no meg hogy jobban feküdjön az ásó a kezében és tovább túrta a földet.

Estére már csak a feje látszott ki a gödörből, másnap pedig, ha lassabban is, mint előző nap, de tovább haladt a munka. A baj csak az volt, hogy víz még mindig nem mutatkozott.

Gazsi Mihály az árok fenekén megtörölte verejtékes homlokát. S amint úgy lélegzetvétel közben fölfelé nézdegélt, majd megdermedt a réműlettől. Az árok széle alaposan megrepedt s mintegy másfél mé-

**Legyen hát célod: Istennek dicsőség,
Magadnak munka. Az egyén szabad
Érvényre hozni mind, mi benne van —
Csak egy parancs kötvén le, a szeretet.**

ternyi darabon lassan csúszni kezdett a mélység felé.

Egy pillanatig sem lehetett késlekedni. Az öreg percek alatt kinn volt az árokból, s abban a pillanatban, amint a felszínre ért, a mázsányi föld tompa zuhanással hullott a mélybe.

Gazsi Mihály megcsóválta a fejét, azután csöndesen mormogta:

— Az áldóját neki! Ha ez a kis göröngy a fejemre esett volna!

Egy darabig ott áldogált az öreg a beomlott kút szélén, de — csodálatosképpen — csöppet sem látszott rajta, hogy bosszankodnék a kárbavesztett munka miatt. Vidáman pödörgette ősz bajuszát, s kacarászva dörzsölte össze kérges tenyereit:

— Mégis csak kút lesz ebből! — mondta határozottan.

Azután igen furesa dolgot művelt. Miután meggyőződött róla, hogy senki sem látta a katasztrófát, kopott gúnyját szépen levetette magáról és egy kupaera terítette. Oda rakta a vizes korsót és a dohányos zacskóját is, mitután pipáját és nadrágzsebét alaposan megtömkölte dohánynyal.

Mikor így mindent szépen elrendezett, csöndesen, lopva, hogy senki se lássa, megindult a kertek alatt a pince felé...

Már lassan ki is érhetett az öreg, amikor delet harangoztak. Gazsi Mihályné megtörölte zsiros kezét a kötényében, azután kikiáltott az ajtóból:

— Apjuk!

Semmi válasz.

Most már valamivel hangosabban kiáltotta:

— Apjuk! Gyűjjék ebédölni!

A hívásra természetesen senki sem jelentkezett. Az asszony, rosszat sejtve, ré-

mülten rohant a kúthoz. Amint meglátta a beomlott gödröt, s a gödör mellett férje-ura holmijait, rémült sikoly szakadt ki belőle:

— Uram Isten! Rászakadt a föld! Mi lesz velem, mi lesz velem?!

És sűrű könnyhullatások közepette szaladt a szomszédokhoz.

A nagy zajra hamarosan megtelt az udvar. Nem kellett sokáig nézelődni, máris tudták a szomszédok, hogy szerencsétlenség történt.

A másik pillanatban már mindenki ásóért, kapáért rohant, azután lázas izgalommal ásni kezdtek. Reménykedtek benne, hátha sikerül még élve kibányászni az öreget.

A nap már a hegyek mögé bukott, az árok pedig boszorkányos gyorsasággal mélyült. Már vödörrel merték a sáros, agyagos földet a gödörből, s az árok fenekén lassan-lassan gyűlni kezdett a víz...

Gazsi Mihály azonban még mindig nem került elő.

Fél óra múlva abba kellett hagyni a munkát. A mélységből feltört a forrás s a kút fenekén combig álltak a vízben az emberek. S ahogy mindjobban mélyült, szélesedett a kút, éppen olyan mértékben marta bele magát az atyafiai szívébe a legsötétebb gyanu...

Valami nem volt rendjén ebben a dologban...

— Én nem értem ezt az egész dógot — jelentette ki az egyik kútásó, mintegy kifejezvé a gyülekezet közös gondolatát.

Az atyafiai zúgva helyeseltek. Lassan-lassan kezdtek kifelé szállingózni az udvarból, amikor egy báméskodó gyerek elkiáltotta magát:

— Ott gyűn a Mihály bácsi!

Minden tekintet a mutatott irányba fordult.

A kertek alatt a szürkületben egy alak körvonalai mutatkoztak. Lassan, komótosan haladt, s a járásából azonnal látni lehetett, hogy a pineék felől jön az illető...

Valóban a Gazsi Mihály volt. S ahogyan az ámuldozó gyülekezethez ért, láthatóan méltatlankodva, meglehetősen borízú hangon megszólalt:

— Mit csináltok itten?

Az öreg megjelenése úgy hatott, mint a derült égből lecsapó villám. Alig tudta kibökní valaki:

— Kendet kerestük, Mihály bácsi!

— Engem? — adta az öreg a meglepettet. — Osztán miért?

— Hát nem látja, hogy beomlott a kútja? Azt hittük, hogy kendet is betemette...

Gazsi Mihály bensőjét rázta a nevetés, s a diadal érzése mint a láva öntötte el az egész embert. Ezt azonban nem mutatta, hanem sértődötten nézett az emberekre.

— Mit gondoltok ti? Zödfülű vagyok én, hogy magamra hagyon zuhanni a földet? Igen kis ésszel áldott meg az Isten benneteket.

Azzal, mint akit nagyon megsértettek, méltatlankodva ment be a házba.

Közben, hogy a többiek is hallják, odaszólt az ajtóban sírdogáló feleségének:

— Ne ríjj anyyuk, hisz' én se hóttam meg, osztán meg a kút is megásatott az udvaron!

Tóth László.

**Tied vagyok, tied, hazám,
E szív, e lélek,
Kit szeretnék, ha tégedet
Nem szeretnék?
Szentegyház keblem belseje,
Oltára képed,
Te állj, s ha kell a templomot
Eldöntöm érted.**

1. Beszámoló az 1934 évi, Tahiban tartott középiskolás leánykonferenciáról

Magyar Diákok Pro Christo Szövetségének Ev. Osztálya idén is rendezett jún. 24—29-ig középiskolás leányok számára konferenciát Tahiban, a Diák-szövetség táborhelyén, a szentendrei Tótfaluvál szemben. Én idén harmadszor voltam ilyen konferencián és nehezen tudnám megmondani, hogy melyik évben jöttem haza lelkileg a legjobban meggazdagodva.

A táborhelyet köröskörül erdő övezi és itt, a legközelebbi falutól is tizenöt percrenyire, semmi sem zavar a magunkbaszállásban, az Isten dolgaival való foglalkozásban.

A táborban kb. 40 leány volt, akikkel a tábormama, Marcsek Jánosné ózdi ev. lelkész felesége és a táborparancsnok, Dr. Nagy Lajosné, az Ev. Osztály titkára voltak állandóan együtt, megosztván a konferencia minden örömét és egyéni terhét.

A konferencián $\frac{1}{2}$ 7-kor keltünk, $\frac{1}{2}$ 8-kor volt a napot megkezdő áhítat a felvont zászló mellett. Reggeliig volt egy kis szabad időnk, amikor beszélgettünk, labdáztunk, esetleg olvastunk. Az nagyon jó a tahii konferenciákon,

Nem kell nekünk a más folyója,
Nem kell nekünk a mások bércé,
Csak magyar hegy és magyar róna,
Ahogy az Isten rég kimérte.

hogy mindig van bőségesen idő bizalmas, meghitt beszélgetésekre, amikor mindent elmondunk egymásnak, egymás hibáit is és a másoknak eszébe sem jut neheztelni, sőt inkább hálával fogadja a figyelmeztetést. Délelőtt vannak a bibliakörök, amelyeknek tárgya János evangéliumának 15. része volt, a szőlőtő és a szőlővesszőkről. Jézus a szőlőtő és mi vagyunk a szőlővesszők, akik gyümölcsöt teremnek, ha a szőlőtőn, vagyis Jézussal kapcsolatban maradnak. Amely szőlővessző nem vesz táplálékot a tőből, az elszárad, és az ilyent, mint gyümölcsöt nem termő, tehát haszontalant Isten, a szőlőműves lemetszi és tűzre veti. Úgy maradhatunk meg Jézusban, az Ő szeretetében, ha parancsolatait megtartjuk.

A bibliakörök után megint volt kb. egy óra szünet, utána eszmecsere. Az eszmecsereken arról beszélgettünk, hogy milyen másnak mutatkozunk az emberek előtt, mint amilyenek vagyunk. Mások vagyunk idegenek előtt, mások otthon, ahol a nem testvéries együttélésnek nagyon sokszor mi vagyunk okai. Sokszor mi magunk sem ismerjük magunkat igazán. Ezen kell és lehet többféleképpen segíteni. Általában jobbknak szeretnénk látszani, mint amilyenek vagyunk. Azonban Isten úgy ismer, amint vagy. És bár ismeri minden foglalkozásodat, minden bűnödöt, mégis határtalanul szeret és bizik benned, hogy megtérsz hozzá, és rád is bízhatja majd egyik vagy másik gyermekét.

Ebéd után ½-ig szabad időnk volt. Ekkor jártunk fürödni a Dunába, ilyenkor szedtek rőzsét az esti tábortűzhöz. A délutáni előadások az „Igéről” szóltak. Hogy az Ige, Isten Beszéde testté lett, az tulajdonképpen az én üdvösségem története. Én miattam is lett testté az Ige. Azonban csak akkor tud mindenben segíteni a testté lett Ige, ha bennem van és én is benne élek. Úgy juthatok kapcsolatba vele, ha megkeresem Őt, amint átvilágít a Szentírás szavain. Hiszen a Szentírás Istennek kinyilatkoztatása a mi számunkra. Tehát szorgalmasan olvasnom kell a Bibliát, hogy megismerjem és megtaláljam Krisztust, aki örök életet akar adni nekem és azt akarja, hogy már e földön hasznos, munkás, gyümölcsstermő életet éljek. A kisebb-nagyobb baj, hogy néha minden össze-vissza megy, vagy kellemetlen ember akad utamba, azért van, hogy bebizonyíthassam hitemet, türelmemet, béketűrésemet, szóval, hogy vannak

lelkemnek gyümölcsei. Ha igazán Jézussal élek, annak okvetlenül van valami jele, ha csak nagyon kicsi is, mert Ő mindig jobban és jobban átalakítja szívemet, hogy mindig több gyümölcsöt teremjen.

A napot áhitattal fejeztük be, amelyet tábortűznél hallgattunk meg.

Egyik nap kirándulni voltunk Visegrádon, ekkor az eső miatt az ebédet a Salamon-tornyában költöttük el. Visszafelé a hajón rövid előadást hallottunk a népdalról.

Akik a leányok közül ottmaradtak a középiskolás konferencia után megtartott főiskolás konferenciára, azok lekísérték a konferencia végén a többieket a hajóhoz és a tahitótfalusi hídról virágot szórtak a távozókat vivő hajóra az „Istenvelünk, viszontlátásra” kezdetű ének éneklése közben.

Schulek Dóra,
VIII. lic. o. t. Bpest.

2. Mit láttunk Dorogon?

Kedves olvasó! Mikor télen a jó meleg szobádban szemet teszel a kályhába, gondolsz-e arra, hogy vajjon honnan és hogyan került a szeneskannádba az a szén? Úgy-e nem? Figyelj ide! Elmesélem.

Szeptember 21-én kirándultunk Dorogra. Nagyon szívesen fogadtak. A mérnöki rajzteremben az egyik mérnök előadást tartott a dorogi bányatelepről. Az előadásból megtudtuk, hogy a bányatelepet körülbelül száz évvel ezelőtt fedezte fel Sándor Móric gróf, de akkor még nem tudtak a szénhez hozzájutni. Csak később kezdték kihasználni a természetnek ezt a kincsét. Ma már a legnagyobb és legcélszerűbb eszközökkel fejtik ki a szén a bányában és szállítják a műhelyekbe, ahol feldolgozzák.

Egy részét természetes alakjában hozzák forgalomba, másik részéből brikettet gyártanak és amit másképpen nem tudnak értékesíteni, azt villamosáram fejlesztésére használják. Az előadás nagyon érdekes volt és mi kíváncsian mentünk tovább, hogy meglássuk azokat a dolgokat, amikről már hallottunk.

Képzeld el magadnak egy alagutat. De ne olyant, amilyen a budapesti, hanem sokkal szűkebbet. Akkorát, hogy két keskeny és meglehetősen alacsony bányakutya fér el benne. Felültünk egy ilyen érdekes vasútra és majdnem három km-t utaztunk a Reimann-aknában. A sínek mellett mindenütt

Négy szócskát üzenek, védj jól kebeledbe s fiadnak
Hagyd örökül, ha kihunyysz: a haza minden előtt.

vizet láttunk. Ez a víz állandóan ott folyik és néha betör a bányába is, ahol óriási kárt okoz. Eleinte azt hitték, hogy ez a Duna

zák a szenet, a másokban brikettet gyártanak, egy harmadikban a karbid készül, melyet a bánya világítására használnak. A ki-

Kőszénfejtés.

vize, de újabban rájöttek, hogy a bánya alatt levő mészkőből szívárog ki.

választott szenet és a kész brikettet esillékben szállítják el a Dunáig, ahonnan a gyá-

Kőszénbánya belseje.

Az érdekes utazás után a műhelyeket néztük meg. Az egyik épületben osztályoz-

rakba és a városokba viszik. Innen kerül az üzletkebe a szén, így jutsz hozzá Te is,

kedves olvasó, így éred el azt, hogy télen boldogan rakod tele a kályhátat nagyszerű szénnel.

Mi a bányának csak a szebbik és könnyebbik részét láttuk. Magát a bányát, ahol a szénét fejtik ki, azt nem. Ott a bányászok mindennap nyolc órát dolgoznak a föld alatt. De olyan nagy mélységben sem feledkeznek meg Istenről. Ott talán még jobban vonzódnak a magasba, talán még jobban vágyódnak Istenhez. Ezt abból is látjuk, hogy a szegény munkások a maguk keservesen keresett és összekuporgatott filléreikből építettek templomot. Azon-

kívül van a bányászoknak iskolájuk, kultúrházuk, fürdőjük, sportpályájuk, úgy hogy van alkalmuk arra, hogy műveljék magukat és szórakozzanak is. Ilyenkor bizonyára elfelejtik a nehéz munkát, a sötét bányát. Ilyenkor boldogok. Azután jönnek az egyhangú hétköznapok, amikor a bányászok egymásnak jó szerencsét kívánva folytatják a nehéz munkát azért, hogy a gyárak dolgozhassanak, azért hogy a vonatok roghassanak és azért, hogy legyen Neked meleg szobád.

Sándor Gizella,
budapesti ev. lg. VI. o. t.

3. A nagy összecsapás

„3 : 1-re győztünk! Ezt jól megcsinálták a fiatalok“, hallottam mindenfelől a minap, a magyar-osztrák labdarúgó-mérkőzés után.

A lelkesedés e perceiben elhatároztam, hogy a jelen és az utókor okulására megörökítem Retekfalva reményteljes ifjúságának összecsapását, mely egy teljes héten át izgalomban tartotta a retekfalvi kedélyeket. Ez az összecsapás volt életem első labdarúgó-mérkőzése, melyet az lemúlt nyár élményeként teljes részleteiben alkalmas volt végigszemlélni.

Előre kell bocsátanom, hogy Retekfalván ez volt az első ilyen összerugaszkodás; máskülönben semmiben sem különbözött a többi helységektől. Még csak azt tartom szükségesnek megjegyezni, hogy a retekfalvi társadalom alvégi és felvégi csoportját csupán a falu közepén álló templom választotta el, a két csoport lélekben mégis távolabb volt egymástól, mint Makó Jeruzsálemtől. Ez a távolság érthetővé teszi, hogy miként a falu többi polgára, hasonlóképpen Bögöly Jónás gazd'uram is a leg-

summásabb furkósbotja kíséretében jelent meg a békés életet élő szarvasmarhák társadalmi gyülekező helyén, a falu mögötti legelőn. Itt — mint semleges területen — jelölték ki a nagy összecsapás helyét. Fulasztó augusztusi vasárnap délután volt. Örzse anyó tikkadozva igazgatta a félrebillent bóbítát, miközben szapora lépésekkel igyekezett az alvégi kupaktanács bóbítás tagjaival egyetemben a legelő felé. Ott volt már a pálya körül a falu minden valamirevaló tagja, sőt odaérkezett Borbál ángyó is, a felvégi kupaktanács élén, pedig ő a tavaszi kapálás óta nem mozdult ki a portáról köszvénye miatt. De most látni akarta unokáját, Ábrist, aki a csapat szemefénye, nagy tettekre hivatott kapusa volt. Mire Mihály bá', a pályarendezési teendőkkel megbízott kondás, kimeszelte fehérre az utolsó vonalat s biztonság okáért mélyebbre szúrta a kapufákat képező léceket, akkor az ősi erényekhez híven farkasszemet nézett már egymással a pálya két oldaláról a két ellentétes tábor: a felvégi és az alvégi közönség. A furkósbotok egyenlőre az öblös

esizmák mellett húzódtak meg, csupán az öklök emelkedtek mind sűrűbben, hogy nyomatékossabbá tegyék az egymásnak átszalasztott baráti megnyilatkozásokat. Az összes mész és lécek adományozója Bögöly Jónás uram értett talán legjobban a labdarúgás minémiségéhez, mert szakszerűen kiáltott át a felvégi oldal felé: „Hát osztán van-e elég zsák, koma, mert itt lesz ám mit belekötni!” Bizonyára az eljövendő gólokra véleményezett, melyre a túloldaltól a kezek mind sűrűbb emelgetése felelt.

Ekkor kanyarodott ki a falu két vége felől a várva-várt két csapat. Talán mondanon sem kell, hogy az alvég és a felvégi deli leventéi voltak, hogy eldöntsék végérvényesen, vajjon a falu melyik vége felé billen a dicsőség lobogója? Barna ábrázatukon ragyogott a győzelem reménye, és a nap jelentősége. Az alvégi csapat a pálya közélébe nekirugaszkodott s hangos rivalgással rúgta magasba a labdát. Szép rúgás volt, ki is csúszott a kapus földön maradt lába s a földre pottyant illendően a felvégi hangos öröme.

A két csapat a kapuk előtt próbálgatott, amikor megjelent a pálya közepén Retek Pongrác, a harangozó. A szájába illesztette 2 ujját s nagyot füttyentett. (Síp még nem akadt a faluban, mert a búcsú 1 hét múlva következett el.) Retek Pongrác lett a bíró. Őt választotta a két ellenfél, mert a háza is félig alvégre, félig felvégre esett s ő tudott a legnagyobbat füttyenteni. A fütty-jelre felállt a két csapat. Kilépett a két kapitány, a felvégi 11 részéről Borbál ángyó reményteljes unokája, az Ábris, az alvég részéről pedig ifjabb Bögöly Jónás, középcsatár. Jól megnézték egymást, majd kezét ráztak s kaput választottak. Ábris, a felvégi kapus csupán a jobb lábára húzta fel a esizmát, a másíknak, mint kapus, úgy sem veszi

hasznát. Ifjabb Bögöly Jónás pedig a jelen nevezetes alkalommal a bátyja ünneplő esizmáiba rejtette gólrúgásra irányzékolt lábait. Még a ruházat körül támadtak akadályok, mert az ingujjra vetkőzött két csapat igen hasonlított egymáshoz. Retek Pongrác, a harangozó kimutatta bírói rátermettségét, úgy határozott, hogy a felvégi kössön zsebkendőt a jobb karjára a megkülönböztetés céljából. Nosza, szétszaladt a labdarúgó a felvégi oldalra. De felmerült az előrelátható akadály, a pálya hosszát ellepő felvégiek zsebeiből egyetlen zsebkendő sem került elő. Ezen a bajon is segített a bíró. A felvégi 11-gyel feltűrette az ingujjakat, hogy elüssenek az alvégi játékosoktól.

Kezdődhetett volna most már a mérkőzés, ha a közepen veszteglő labda el nem unta volna magát s le nem eresztett volna. De megpuhult az, akárcsak a vallatás alatt vett Stojka cigány a minap: a labdabőrbe illesztett marhahólyag nem felelt meg az irányában előlegezett bizalomnak. Hárman is fujták: mire Retek Pongrác ismét füttyenthetett az ismert módon s ezzel hajrá, megkezdődött a nagy összecsapás.

Nekiiramodott a két csapat, szaladt mindegyik, amerre a labdát látta. A labdánál aztán találkoztak. Csattogtak a esizmák, dolgoztak a könyökök, míg a szegény labda végre egérutat nyert, hogy újból testvéri ölekezésben egyesítse az ádáz ellenfeleket. De nem volt köszönet az ilyen összejövetelekben, ketten-hárman mindig a fűben hemperegtek, a fel- és alvég tájairól pedig hol itt, hol ott emelkedett egy-egy bot a magasba, s esodás egyetértéssel mindkét tábor a bírót támadta, aki pedig teljes erejéből füttyögetett, miközben a levente-gomolyagot kerülgette.

Lassan azonban helyreigazodtak a bo-

tok és a gomolyag is szétszóródott. Ifjabb Bögöly Jónás mindjobban csillogtatta láb-művészetét s nagy áttekintéssel indított hevesebbnél hevesebb rohamokat a felvég kapuja felé. Gól azonban nem esett, mert Borbál ánygó reményteljes unokája, az Ábris gyerek, remekelt a felvég kapujában.

A két ellentábor nem kímélte a torkot, csatazaj ejtette ámulatba a jó távolban legelésző csordát. Hiába emelkedtek a botok, a felvégi 11-et balsors üldözte, fejveszette rohantak egymásnak s így előrelátható volt a felvég súlyos veresége. Ott kavargott a melegtől gőzölgő harei tömeg a felvégi kapu előtt. Az alvégi csapat szemefénye, ifjabb Bögöly Jónás hátrább állt, törülgette inge ujjával verejtékező homlokát, amikor váratlanul eléje gurult a labda. „Rúgd meg, Jónás” — bödítette el magát idősebb Bögöly Jónás a pálya mellett és segítség céljából ő maga is meglendítette patkós csizmáját. Ez a lendítés okozta aztán a bajt, mert a csizma irgalmatlanul csattant a mellette hadonászó Andris bá' lábához, aki a nagy összecsapás első sérültje lett. Rövid pillanat alatt sorsdöntő esemény történt a fujtató, lihegő játékosok között. Ifjabb Bögöly Jónás oly erős rúgással akarta a közeledő labdát a felvég kapujába küldeni, hogy ráhibázott a dologra. Miként atyja a pályaszélen Andris bá' lábát, hasonlóképpen ő a fű között domborodó vakondtúrást találta el oly akkurátosan, hogy a labda szépen tovább gurult, ő pedig hangosat nyekkenve közelebbi érintkezésbe jutott az anyafölddel. Ez a vakondtúrás döntötte el az első félidő kimenetelét, mert a felvég eddig véka alá rejtett középesatára felismerve a kedvező alkalmat, a labda után vetette magát s mint a szélvész, száguldott az alvég kapuja felé. Szabad volt előtte az út, csupán Borbál ánygó unokája, az Ábris gye-

rek állt előtte az alvég kapujában, aki a könnyebb mozgás okából a jobb-lábáról is ledobta a csizmát s kirohant. Egymásnak rohantak, Ábris a labda felé kapott, de helyette a középesatár csizmáját húzta le, a labda pedig begurult az alvég kapujába. 1 : 0-ra vezetett a felvég!

A második félidőben sem történt különös eset. Boka- és lábrúgásokban ugyan most sem volt hiány, de ezt már megszokták. Csupán akkor akadt meg a játék, mikor a kiegyenlítésre elkeseredetten törekvő ifjabb Bögöly Jónás úgy rúgta a labdát a felvégi kapujához, hogy az sem felelt meg a beléhelyezett bizalomnak, összedült hangos roppanással. Még szerencse, hogy a labdát ismét fújni kellett, meg hogy a csorda is ekkor vonult hazafelé a pályán keresztül, így volt idő új lécet szűrni az eltört helyébe. A helyzet mind aggodalmasabbá vált. A játékosok ismét a felvég kapuja előtt kavarogtak. Az 1 : 0-ra vezető felvégi csapat a kapuhoz szorult, de gólt mégsem lehetett nekik rúgni. Az emelkedő botok most már komoly veszedelem előhírnökei lettek. Ha a fölényben levő alvégi csapat nem tudja kiegyenlíteni, ez olyan szégyen lenne, hogy azt hazavinni nem lehetne. Érezte ezt ifjabb Bögöly Jónás, úgy rúgott, mint egy ágyú, de hiába, azaz, hogy mégsem egészen hiába, mert az utolsó percekben eredménnyel járt nagy nekikeseredése. Fogcsikorgatva robogott a felvég kapuja felé s úgy 10 lépésről minden erejét beleirányozta a rúgásba. Csoda is történt nyomban, nem egy, de két labda süvített Ábris kapuja felé, egyik a labda volt személyesen, a másik pedig a nagyot rúgó ifjabb Bögöly Ábris elrugaszkodott csizmája. Ábrist úgy meglepte a váratlan esoda, hogy ijedtében a csizmát védte ki, a labda pedig bevágódott mellette a kapuba. „Gól!” — kiáltotta egy torokként az

alvóg, borus arcuk mosolyra derült s a botok békés mozdulattal simultak az öblös eszizmák mellé.

A kiegyenlítő gól csodát művelt, a távozó közönség nem két úton, hanem az alvóg-felvég vegyesen, egyúton haladt a barátságosan hivogató kiesi házak felé, és akik

esztendők óta elkerülték egymást, most vállveregetve, egymásra mosolyogva haladtak a megbékülés verőfényében. A lenyugvó nap is mintha bearanyozta volna a hazafelé tartó, egymásra talált derék magyar népet.

Budai Jolán,
budapesti ev. lg. VIII. o. t.

Két olimpiász között

Ki ne emlékezne, két évvel ezelőtt 1932-ben, mennyit izgult itthon mindenki, — mi van fiainkkal, — mit csinálnak az újvilágban. Szívszorongva hallgatták a rádió híreit, s nagyot dobbant mindenki szíve, ha csak hallott is valami magyar nevet említeni. Hát még mikor az első között voltak a magyarok, — mekkora volt az öröm.

Vége, elmúlt, kezdjük elfeledni a küzdelmek hevét, elhomályosulnak az 1932-es küzdelmek, — nem hálátlanságból, avagy tán feledékenységgel, — hanem, mert az elmúlt olimpiász fénye kezd halványulni, előreveti félelmetes árnyékát az 1936-os berlini olimpiász. Mindig jobban és jobban előreküldi árnyékát és befedi vele az elmúlt küzdelmeket, hogy egyszerre csak hirtelen megjelenvén, hangos szóval hívja a nemzetek, világrészek fiait a legklasszikusabb erőpróbára!

Az elmúlt olimpiai játékokon a maroknyi kis magyar nép nagyon szépen szerepelt, megelőzött sok hatalmas nemzetet, kik állandó jólétben élnek, eléjük küzdötte magát, s kivívta magának azt a helyet, melyet itthon vártak a sportrajongók.

Mi lesz az 1936-os berlini olimpiai játékokon? Megtartjuk-e ezt az előkelő pozíciókat, avagy tán sikerül még előbbrejutnunk? Már minden sportember szemé előtt 1936 lebeg. Mindenki erre igyekszik

beállítani magát, mindenki erre készül. Hiszen nincs is szebb dolog, mint ezen a nemes versenyen a nemzet kiküldöttjeként részt venni. Annyi bizonyos, hogy ezen az olimpiászon nagyobb lesz a rivalizálás, nagyobb tömegek fognak részt venni, mint az előzőkön, — de hisz ez természetes is.

Itt vagyunk a két olimpiai játék között a fele úton. Haladt-e a magyar soprt, van-e kilátása az elkövetkező olimpiászon?

Nézzük csak az 1934-es sporteseményeket s sporteredményeket, sok mindenre megtaláljuk a feleletet.

Minden sportágról beszélni felesleges is lenne, s különben is annyi helyet kívánna, amit az Ifjú Évek mai terjedelme még nem bír el. Tehát elég lesz megemlékezni a magyarok három fő sportjáról: vívás, az atlétika és úszásról.

A magyar vívósport februárban kezdte versenyévadját, s mindjárt az első versenyeken neves külföldi versenyzők indultak. Mindjárt az első versenyek alkalmával nagy meglepetésben volt része a sportpublikumnak. Versenyzőink sorra elvéreztek, legnagyobb ígéreteink egymás után vereséget szenvedtek. Ez annál inkább is fáj, mert nemzeti sportunkban, a kardvívásban ért minket ez a meglepetés. A magyar-olasz vívómérkőzésen legjobb vívóink formán alul szerepelnek, Kabos, ki annyi dicső harenak volt már bajnoka, minden asszó-

ját elveszti. Mindenki kétségbe volt esve, kik alig, vagy egyáltalán nem foglalkoznak sporttal, hitetlenül esőválták fejüket ezen nekik érthetetlen vereségek miatt. Pedig a magyarázat igen egyszerű, s így biz a mi-eink hátrányban voltak a felkészült olaszokkal szemben. Ezt bizonyítják a további fejlemények is.

Júniusban európa-bajnokságok Varsóban. Minden vívó nemzet képviselve van. Az előző versenyek hatása alatt, féltve indítjuk útnak a magyar versenyzőket. A versenyek gyors egymásutánban folynak, s egymásután érkeznek haza a jobbnál jobb hírek. A kardvívó-bajnokságok alkalmával a magyar versenyzők utólérhetlenek. Minden versenyen találkozunk magyarral, mind megteszi a kötelességét. Azt hiszem, mindenkinek nagyot dobbant a szíve, mikor az épée (párbajtőr) vívás eredményét hallotta, mindenki együtt örült Dunai Pállal, aki a magyarok közül először szerzte meg ebben a vívásnemben az európa-bajnokságot. A többi eredmények, kardvívásban a sorrend: Kabos, Gaudini, Rajcsányi és Erdélyi, a csapatbajnokságok során Olaszország visszalép a neki reménytelen küzdelemtől. Szinte mindent letaroltak vívóink, kiknek kardja előtt kétségbeesetten védekezett minden nemzet, hogy végül is elismerje fölényünket.

Az atlétika eddig, mintha mostoha lett volna, egy-egy versenyen alig volt közönség. Nem sokat törődtek a versenyekkel, nem volt magyar győzelem neves külföldi ellen, pedig hiába, ez vonzza a közönséget. Kár elhanyagolni az atlétikát, hiszen ez a legfejlődőképesebb sportág. Fejlődését be is mutatta az idei európa-bajnokságok során. Kovács 110 m. gátfutó bajnokságában titkon sokan reménykedtek, de Szabó Miklós 800 méteres európa-bajnoksága, 1.52

mp. idejével bombaként hatott. A magyar atléták mindenhol legjobb tudásukkal küzdöttek, mindent megtettek a magyar színekért, s ennek köszönhető, hogy a nemzetek versenyében Magyarország Németország és Finnország után a harmadik helyen végzett, megelőzve sok nagyobb atléta nemzetet.

Az 1932-es olimpiász után a magyar úszóspport büszkesége Bárány István váratlanul visszavonult a versenyzéstől, s csak mint vezető működött tovább. Mindenki azt gondolta, most vége a magyar szprinhegemóniának, elmaradnak a megszokott állandó győzelmek. Sokan nagyon sötéten látták a magyar úszóspport jövőjét. Pedig elhamarkodott volt ezeknek az ítélete. Az úszóspport egymásután termelte az utánpótlást. Először Csiket, majd sorra a többi, Lengyelt, Patakit (Pybert), Grófot s Maróthyt. Csik állandóan 1 perc körül úszsza a 100 métert, inkább egy pecten belül, s 200 méteren is mindinkább fejlődik. A többiek az európa-bajnokságokon csillogtatták tudásukat. A mostani 4×200-as staféta tagjai közül egyet sem láttunk még 1932-ben. Mind új ember, tehetséges és ami a legfontosabb, fiatal. Olyan versenyt, amilyent ezek négyen úsztak ezidén Magdeburgban, magyar versenyzők nem igen küzdöttek még végig. Sikerült megszerezniök a győzelmet. Győztek a legklasszikusabb úszószámokban a 4×200-as stafétában.

Az elkövetkezendő nagy olimpiászora így állunk versenyzők dolgában. Hát van-e okunk elkeseredni? Igazán csak bízni, remélni kell. Láthatjuk, a magyar öserő, a magyar győzni akarás mire képes, mikor nemezeti kiküldetésben küzd. Mindent a magyar színekért, mindent a magyar hazáért.

Fel hát az erős munkára, fel a nagy küzdelemre: az 1936-os berlini olimpiászra.

Bozsi Mihály.

ÚJ TEMPLOMOK

Valaki egyszer egy templomromot írt le egy lapban, s írás közben ilyenféle sóhaj fakadt fel belőle:

— Nem is értem, hogyan válhatik egy templom rommá!

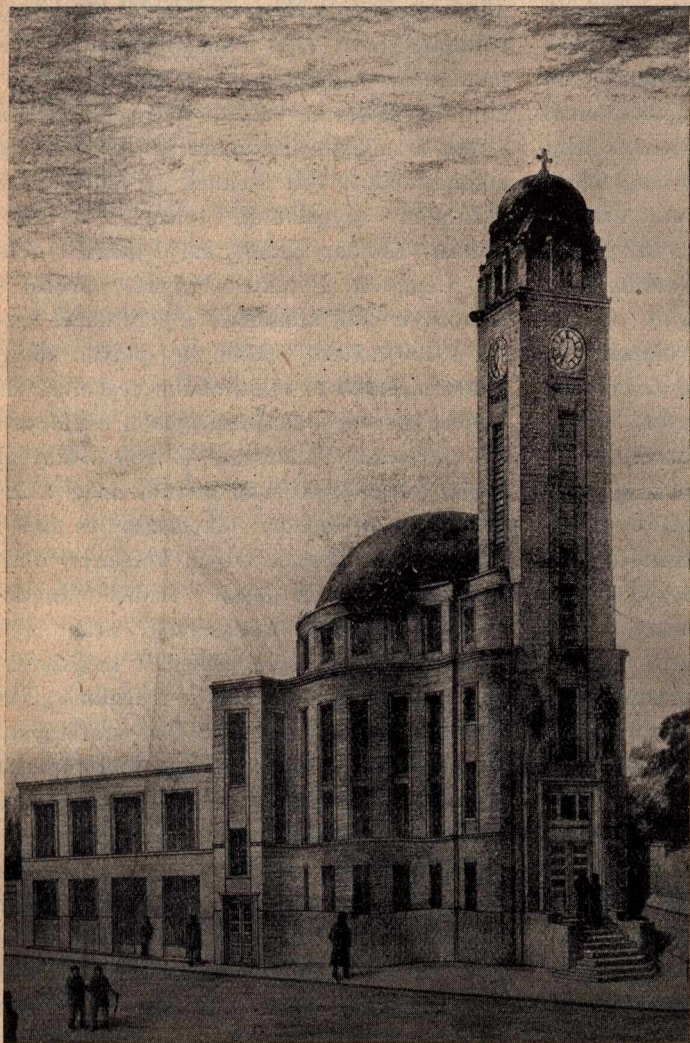
A leíró a templom romjaiban és összeomlásában az elhagyatottságot, a nemtörődést látta meg. Azt, amely megengedte,

hogy a templom falai megrepedezzenek, boltozata bedüljön, harangjai elnémuljanak. Azt, amely távoltartotta a templom küszöbétől az Istent dicséző hívek seregét és engedte hozzáférni a gondozó és fenntartó kezét.

Valóban fájdalmas és szánalomra méltó lehet az a kor, amelyben templomok rommá válnak. De ennél egy fokozattal sem különb az a kor, amelyben nem épülnek templomok.

A világháború utáni idők egyik igen jellegzetes vonása a templomépítő munkálkodás. Széltében-hosszában megfigyelhetjük, mint emelkedtek új templomok végig e hazában. És hogyha nehéz, megpróbáló időket élünk is, reménységgel tölthet el mindnyájunkat az az Istent kereső akarat, amelynek nyomán egymásután épülnek fel az Isten dicsőségére emelt hajlékok.

Mai számunkban bemutatjuk a háború után épült evangélikus templomok egyikét a Budapest X. kerület, kőbányai templomot. Ez a templom a Martinovics-tér sarkán áll. Frecska János műépítész tervei szerint épült fel 1929—31. években. 1931-ben szentelte fel és adta át nemes hivatásának D. Raffay Sándor bányakerületi evangélikus püspök. A templom

és a vele egybeépített paplak, valamint gyülekezeti termek építési költsége megközelítette a 200 ezer pengőt. Ime, ilyen nagy áldozatot tudott hozni az

evangélikus hívek serege a háború utáni megszegényedett korban, hogy Istennek és önmagának templomot állítson !

KIS KRÓNKA

Egyházi gyűlések.

A magyarországi evangélikus egyház ilyenkor őszi időben tartja meg gyűléseit minden esztendőben. Egyházunk alkotmánya minden egyházi egységnek kötelességévé teszi, hogy évenként egyszer közgyűlést tartson s ezen számoljon be az elmúlt év dolgairól s készítse elő a következő évet. Az egyházközségek rendszerint még tavasszal megtartják közgyűlésüket. Minden egyházközségi közgyűlés jelentést tesz az esperesnek az egyház állapotáról, ügyeiről, bajairól, terveiről s mikor már egy egyházmegye mindenegyes gyülekezete megtartotta közgyűlését, akkor ül össze — rendszeren a nyár folyamán — az esperesi közgyűlés. Ez ugyanolyan módon jár el, mint az egyházközségi közgyűlés, de természetesen figyelmét már egy egész egyházmegyére kiterjeszti. Mikor azután az egyházmegyék is befejezték gyűléseiket, akkor kerül sor a kerületek tanácskozásaira. Sorba ül össze a magyar evangélikusság négy egyházkerületének a közgyűlése. A kerületi közgyűlések már az általános érdeklődés középpontjában állnak, mert hiszen egy-egy egész ország-rész egyházi kérdéseivel foglalkoznak. Ez idén már megvolt mind a négy kerületnek közgyűlése. Az utolsó és összefoglaló egysége evangélikus egyházunknak a magyar-honi evangélikus egyetemes egyház. Ennek közgyűlése rendszerint novemberben ül össze Budapesten. Ebben az évben azonban

már október végén megtartják az egyetemes egyház közgyűlését a készülő zsinat miatt. A zsinat ugyanis november 10-én nyílik meg és eddig az időpontig be kell fejeződnie az egyházi közigazgatási gyűléseknek.

Ezekon a gyűléseken az egyházak vezetői, püspökök, esperesek, lelkészek, egyházfelügyelők és más kiküldöttek vesznek részt. Megtárgyalnak minden olyan kérdést, amely az egyházi életben felmerül, elintézik a gyülekezetek, iskolák és más intézmények ügyeit, megméri és megítéli az elmúlt évet, a hibákat javítgatják, a hiányokat kipótolják: egyszóval alapos seregszemlét tartanak a továbbindulás előtt. Így kormányozza önmagát egyházunk s így él szervezetének egyik jellegzetes és értékes tulajdonával, az autonómiával.

Királygyilkosság után.

A szerbek királyát meggyilkolták. Franciaországban nyilkolták meg. Az eddigi nyomozás adatai szerint valamiféle balkáni terroristák gyilkolták meg őt. Horvátok-e vagy macedónok, azt még nem tudják biztosan. Majd kiderül ez is. Ha csak ennyiből állna a dolog, a világnak ez a szörnyű újabb rémsége bizony meg sem is zavarta volna az Ifjú Évek békességes hasábjait. Nekünk semmi közünk sincsen a napihírek és napi gonoszságok fertőjéhez. Azonban a királygyilkosság olyan hullámokat vet maga

mögött, hogy azokra akarva-akaratlanul fel kell figyelnie minden magyar embernek. Mert abból a balkáni gyűlölködésből, amelynek az erőszakkal egyesített délszlávok királyok áldozata lett, ravasz és gonosz emberek mi ellenünk akarnak fegyvert kovácsolni. Csehek és franciák. Még leírni is szörnyűséges: a gyilkosságért Magyarországot is felelőssé akarják tenni. Hogy hogyan és milyen okból? Azt maguk sem tudják. De a céljuk világos. A céljukat nemcsak ők ismerik, de ismeri az egész világ. Az a céljuk, hogy üssenek rajtunk egyet, rúgjanak egyet a nagy európai zürzavarban. Hiszen biztosak abban, hogy úgy sem tudjuk őket visszaütni.

És az egészből ez érdekli az Ifjú Éveket. Valami fogesikorgató és tépő fájdalom vesz erőt a lelkeken, Trianon minden gyásza megújul, minden seb felszakad. Hát velünk már mindent lehet csinálni? Ha egyik ember a másikra azt mondja, hogy gyilkos, a törvény ereje úgy lecsukatja a rágalmazót, hogy holta napjáig megemlegeti! Most pedig a világ fővárosában, Párizsban, a „művelt“ francia szellem középpontjában büntetlenül forgatja egy-két elvetemedett sajtógonosztevő a gyávák és alattomosak kardját: a rágalmazást. Kegyetlenül fáj nekünk kivetettségünk, ökölbe szorul a kezünk és szeretnénk a bosszúállás tüzével odarohanni a rágalmazókhöz s közéjük ütni nagy magyar haraggal, de nem lehet! És nem is szabad. És nem is kell. Mert a magyar ököl és a magyar kar nincs ahhoz szokva, hogy üres és rosszmájú fecsegőkre pazarolja ütéseit. Ütöttünk mi eleget, ütöttünk mi nagyokat becsületes ellenség koponyáira. Mi

A derék nem fél az idők mohától,
A koporsóból kitor és eget kér.
Érdemét a jók, nemesek s jövőndő
Századok áldják.

olyan ellenséghez voltunk eddig szokva, amelyik nem a kerítés mögött kiabált reánk. Ezer esztendeig ilyen ellenségtől védjük Prágát is, meg Párizst. És ha most egy időre Prága meg Párizs földre gázolt is minket, mi nem haltunk még meg! És nem is fogunk! Mert még van igazság. És mi hiszünk ebben az igazságban. És dolgozunk ezért az igazságért. És imádkozunk ezért az igazságért. Hogyha egyszer Isten ezt az igazságot ránk deríti majd, fényében megvakulnak a sötétség és a zürzavar bűnösei, mint pincebogarak a napsütésben.

Itt érdekel minket, Ifjú Éveket, ennek a bűnös világnak legújabb cselekedete, a királygyilkosság. Ifjú magyar testvérem, ha talán rajtad is erőt venne árvaságod szörnyű érzete, és a te szemed is könnyes lenne és a te kezed is ökölbe szorulna: a könnyek és az öklök energiáját meggúnyoltatásod napjaiban fordítsd el tekinteteddel együtt a sötétlelkűektől s add oda egy új, magasztos, erős és boldog magyar jövőndőknek!

Horthy Miklós tizenöt éve vonult be Budapestre.

Ezelőtt tizenöt évvel, a nagy világháború utáni súlyos megpróbáltatások terhe alatt nyögött a nemzet. Az 1918. évi szociálista forradalom után 1919. tavaszán a kegyetlen proletárdiktatúra nehezedett súlyos keresztként ránk, majd a szégyenletes oláh megszállás igáját hordoztuk. De mind e külső bajoknál nagyobb és bántóbb volt az a lelki élesettségek, a magyar léleknek magába roskadottsága, mély reménytelensége, amely végig szántott rajtunk. Azt hittük, hogy sohasem találjuk meg már magunkat, hogy a megindult pusztulás nem fog megállni, mint ahogy nem áll meg a nekiru-

gaszkodott lavina, míg el nem végzi szörnyű rombolását. Nem akadt senki, aki reménységgel és erős akaratral, a lehetetlenséget is kikezdő férfierővel új harcera acélozta volna a romlásnak indult magyart, és már sírni sem tudtunk, mert a lelkünk

örökre kitörlődik a nemzetek históriai könyvéből.

Ti nem tudjátok, Ifjú Olvasóink, hogy Horthy Miklós annak a Magyarországnak kormányzója, amelynek ő adta vissza a lelket s amely előtt ő nyitotta meg az új re-

A miniszterelnök az Országház előtt üdvözli Horthyt és vezérkarát.

belefagyott a nagy összeomlás borzalmaiba. Olyan időponthoz jutott a magyar történelem, amelynél a lét és nemlét kérdése meredt elénk rideg tárgyilagossággal. A kérdés az volt: megtalálja-e elvesztett lelkét a magyar, vagy nem? Ha megtalálja, akkor új nekilendüléssel új életet építhet a romokon, de ha nem találja meg, akkor neve

ményes jövő kapuját. Az ő kemény keze egyetlen viharból vezette békés vizekre az ország hajóját. Ujraépítő munkája lehetővé tette, hogy a megcsontított Magyarország csonkaságában is élni tudjon, és mégis mindig minden erő és minden akarat a

**Földi ember kevéssel beéri,
Vágyait ha kevesebbre méri.**

nagy Magyarország visszaállításáért munkálkodjék. Horthy Miklóst nem a nemzet kegye emelte kormányzói magasságába és nem másoktól kapta ékességül a kormányzói tisztet: ő emelte fel a nemzetet és a nemzetnek éppen ő most a legnagyobb ékessége.

Tizenöt éve annak, hogy az új nemzeti hadsereg élén Horthy Miklós fővezér bevonult Budapestre. És mi most nemparancsolt hódolattal és igaz szeretettel hajlunk meg Magyarország vitéz kormányzó ura előtt.

Brosse, chicagói egyetemi tanárnak hosszúságú fáradozások után sikerült tiszta fém formájában elkülöníteni a **91. elemet**, amelyet proactiniumnak neveznek. A proactinium az actiniummal együtt jóval ritkább, mint a rádium; elkülönítése szintén jóval nehezebb. A proactinium hatásfoka száznegyvenszer mulja felül a rádium hatásfokát.

Két francia vegyész, Bertrand és Voronca kutatásaik során rájöttek arra, hogy a **titán elem** az állati szervezetben is előfordul. Kikutatásuk szerint a juh, sertés, ló, borjú májában kilogrammonként átlagosan 0.5—0.6 milligramm titán található. Érdekes, hogy a nyúl májában nem található titán, azonban egy kiló nyúliszőrben 2.2 milligramm van. A halak közül a tökehal testében van a legtöbb titán tartalom.

Egy Giera nevű svájci származású, newyorki vegyész **altatógázt** fedezett fel, amelynek hatása abban áll, hogy két órára elaltatja az embereket. Az altatógáz teljesen szagtalan, jelenlétét nem lehet észrevenni. Már egészen kis adag is elegendő ahhoz, hogy százméteres körzetben minden emberi lényt két órára el

lehesse altatni. Az új gáznak főleg haditechnikai szempontból tulajdonítanak nagy jelentőséget.

Williamson, angol természettudós felfedezett egy **hipnotikus álomba ejtő növénynedvet**. Az opálszínű folyadék 45—50 fokra felmelegítve már egy kávéskanálnyi mennyiségben is mély transzba juttatja az embert, amelyben lát más világreszéken lejátszódó eseményeket és pontosan visszaemlékszik régen történt dolgok legapróbb mozzanataira is. A tudós a növénynedvet e tulajdonságai miatt telepatinának nevezte el.

Szept. 26-án bocsátották vízre a **világ legnagyobb hajóját**, amelyet az angol királyné nevére, Queen Mary névre kereszteltek el. A gőzös 340 méter hosszú, vízkiszorítása 80.000 tonna, 180.000 lóerős és óránként 35 csomót tud megtenni.

A Rockefeller-féle newyorki rádióváros egyik tizenegyemeletes felhőkarcolója tetején épül a **világ legnagyobb tetőkertje**. Építéséhez 1500 tonna földet és 200 tonna sziklát használnak fel. A tetőkertben főzelék- és gyümölcskertek kívül 8 különböző, nemzeti jellegű virágos kert lesz, továbbá egy két és fél méter magas vízesés, amely 40 méter hosszú patakot lát el vízzel. Legnagyobb lesz az angol kert, amely virágágyakkal körülvett, 53

Nem kell nekünk idegen égbolt,
Egy porszeme sem a világnak.
Csak az kell, ami a miénk volt.
Igazságot Magyarországnak!

méter hosszú nyílegyenes fasorból áll. A tető-
kert a Broadway oázisa lesz Newyork kellős
közepén, ahol a növényzet teljesen ismeretlen.

Átlagosan a lima-orozai vasutat tartják a
föld legmagasabb vasútjának. De a limaorozai
vasútvonalat már régen legyőzte több más
délamerikai vonal. Így az Arica-La Paz vasút
tartotta egyideig a rekordot, majd a peruiak
megépítették a Centralvasutat, amely a Caza-
plonca hágónál 4150 méter magasságban in-
dult felfelé és Tició állomásánál már 4775 mé-
ter magasságot ért el. De Ticióból indul egy
másik szárnyvonal is, Morococha bányavá-
rosba, amely város 4835 méter magasságban
van a tenger színétől. Tehát ez a vasútvonal
a legmagasabb a földön, valamivel magasab-
ban van Európa büszke hegyóriásánál is, a
Mont Blancnál.

Holger Arbman, az ismert svéd régész,
felásta Björkö-szigetén Svédország 1000 év
előtti fővárosát, Birkát. Birka nem messze fe-
kült a mai Stockholmtól és 1000 év előtt vi-
rágzó kereskedő város volt. Birkában tartot-
ták főhadiszállásukat a vikingidők kereskedői
és innen indultak a vikingek kalózútjaikra,
amelyek során gyakran eljutottak a Földközi
és a Fekete-tengerig is.

Japántól északra új sziget emelkedett ki
az óceánból, amely körülbelül egynegyed mért-
földnyire fekszik az Aleid-szigettől, Japán
legészakibb pontjától. A sziget szélessége kö-
rülbelül fél mérföld, magassága 450 láb és
területe 85 acre. A sziget talaja vulkanikus
eredetű. Keletkezését, amely 5 hónapig tar-
tott, heves vulkáni kitörések sorozata előzte
meg.

Az ékszerszakma egyik legtekintélyesebb
tagja, John Smith állítása szerint a világ-
piacon ötven tonna vágott és csiszolt gyé-
mánt van forgalomban, amelynek értéke há-
rom trillió francia franknak felel meg. A gyé-
mántipar félmillió embert foglalkoztat a gyé-
mántbányákban, 25 ezer a gyémántcsiszolók
száma, tízezren vannak a gyémántkereskedők
és százezren az ékszerészek.

A Délafrikában élő, Wels angol mérnök 33
oroszlánt háziállattá szelidített.

Tifliszben egy orosz tudós gépember által
vezetett léghajójával kísérletezik. A léghajót

a földről irányítják rádióhullámok segítségé-
vel. A 9 és félméter hosszú léghajón egy gép-
ember van, amely felveszi a rövidhullámokat.
A gépember végrehajtja a különböző jelek
formájában érkező parancsokat.

A világ legnagyobb kiterjedésű városa:
Debrecen, mert ez — a Hortobággal együtt
— 94.000 hektár területen fekszik. Utána
Berlin következik 88.368 hektárral, Newyork
77.500 hektárral, Chicagó 49.000 hektárral,
London 30.000 hektárral, Budapest területe
14.000 hektár és Párizs csak 7.800 hektár.

A magyar nyelv Európa 120 nyelve közül
a tizedik. Legtöbben beszélik Európában az
orosz nyelvet (70.2 millió), azután a németet
(50.9 millió), az angolt (47 millió), az olaszt
(40.8 millió), a franciát (39.8 millió), a len-
gyelt (23 millió), a spanyolt (15.9), a románt
(13.7 millió), a hollandit (11.5 millió), a ma-
gyart összesen 10.1 millió ember, akinek ma-
gyar az anyanyelve.

P. F.

Előfizetted már az
IFJÚ ÉVEK_{=re?}

Nem?

Akkor siess és jelent-
kezzél minél előbb,
nehogy példányhiány
miatt elessél az első
számtól!

Minden evangélikus
ifjú olvassa lapját, az
IFJÚ ÉVEK_{et!!}

Gyermekszívvél, öntudatlan
Nyugszom meg a gondolatban,
Hogy övét el nem hagyja,
Ki mindnyájunk édesatyja.

Tréfák

Az elemi iskolában a tót anyanyelvű gyerekek felelt Józsefről, akit az izmaelita kereskedők Egyiptomba vitték. Felelete eképpen hangzik:

— Józsefet akkor esizmaelita kereskedők vittek egyig dombra a másíkról.

—○—

Egy erősen rövidlátó ember megy az úton s egy oszlophoz ér. Az oszlop tetején egy táblán valami felirat volt, amit persze a rövidlátó nem tudott elolvasni. Bántotta a kíváncsiság nagyon, nem restelte hát, hanem hirtelen felment az oszlopra s fent meglepetve olvasta a figyelmeztetést:

, Vigyázat, az oszlop frissen mázolja!'

—○—

Eötvös Károly szokott kávéházában ült anekdotázva. Egyszer csak jön a sürgönykihordó, sürgönnyt hoz neki. Ő azt zsebrendugja s tovább beszél. Irodavezetője figyelmeztette, hogy sürgönye jött, mire ő nyugodtan felelte:

— Tanuld meg, öcsém, hogy a sürgöny csak annak sürgős, aki küldi.

—○—

Teleki Sámuel gróf, a nagy afrikai felfedező és vadász, kiírta az újságba, hogy vadásztársat keres útjára; olyan társat, aki jó puskás, nemes származású és pénzes ember. Éjjel fölzavarták csemetéssel a lakásán, s bejött egy idegen, aki azt mondotta:

— Kérem alássan, puska sohasem volt a kezemben, nem vagyok nemes származású, nem is vagyok pénzes ember, csak azt jöttem bejelenteni, hogy nem pályázom úti-társnak.

—○—

Móric és társa sétál az állatkertben. Egyszer csak utóbbi odaszalad az állatok őréhez s árulkodni kezd Móríckára.

— Bácsi kérem, a Móric bántotta az elefánt!

— Mit csinált vele?

— Azt mondta neki, hogy te majom!

—○—

Apuka érdeklődik Jancsitól, hogy mit tanultak már vallástánból.

— Már mindent tudunk — felelte büszkén.

— No hát, mit tudsz a világ teremtéséről?

— Addig még nem jutottunk — felelt a kis tudós.

—○—

A kaszárnyában várják a tábornokot. Bent már minden ékes rendben van. Az őrmester a kaszárnya kapujába állítja az ujonge cigányt s többször is kinéz hozzá.

— Nem jött még a tábornok úr?

— Nem jött még, jelentem alássan — felelt a cigány, ki még sosem látott tábornokot s azt hitte, hogy katonáéknál az őrmester a legnagyobb úr.

Az őrmester már türelmetlenkedett. Mikor újra bement a kaszárnyába, ugyanakkor érkezett a tábornok. A cigánynak gyanus volt a széles vörös zsinóros katona, s megkérdezte tőle:

— Mondja csak, maga az a tábornok?

— Igen.

— No akkor azt mondom, hogy jó lesz sietni, mert az őrmester úr már háromszor is kereste.

—○—

Színházi Szemle

Ujra megindult a téli élet. A színházak kapui megnyíltak, hangversenyek sorait hirdetik az újságok, hirdetőoszlopok mindenfelé. Ha nyitott szemmel járunk, sok mindent tapasztalhatunk. A fiatalság különösen érdeklődik minden iránt, amiben az élet megnyilvánulását látja. S ha úgy is van, hogy a mostani ifjúság érdeklődéséhez legközelebb áll a sport, még sem lehet tagadni, hogy a művészeti megmozdulások is érdeklik.

Talán nem kerülte el olvasóink figyelmét az a jellemző hír, hogy a *miskolci színházat* Madách Ember tragédiájával nyitották meg — e darabot a nemrég megnyílt Nemzeti Színház Budapesten szintén játszotta már. Tehát mult évben kezdődött renesszánsza még mindig tart — s mikor a költő halálának hetvenedik évfordulójáról miniszteri rendeletre meg kellett emlékezni minden középiskolában, úgy érezte minden tanár és növendék, hogy most olyanról szólunk az iskolában, ami az élettel függ össze, ami általános érdekű.

Most játszik a *Nemzeti Színház* egy újdonságot: Hauptmann Gerhardnak, a most is élő német írónak, az agg költőnek darabját, Károly császár foglya címen. Nagy Károly korából való a darab tárgya, s az öregedő ember ifjúi fellángolása a tárgya. Nem lesz ennek kasszasikere, mint ahogyan bizonytalannal hoz anyagi előnyöket az sem, hogy kétezeréves darabot mutatnak be ugyancsak most. Volt Krisztus előtt 200 évvel Rómában egy vígjátékíró, kiből igen sok író élt azután s él még most is, neve

Plautus. Az ő *Bögre* című műve kerül modern színpadra, magyar nyelven először. Ime, ez a darab volt Molière-nek, a XIV. Lajos korabeli híres francia vígjátékírónak forrása, mikor *Fösvény-ét* írta. Bizonyára sok tanulságot talál az, ki megnézi. Mert ne higgye senki, hogy unalmas e darab; óh, nem: Plautus szellemességében sok francia íz van, s kétezer éve ellenére is modern.

A *Vígszínház* meg Sinclair Lewis regényéből átdolgozott művel nyitott: *Dod-words* az amerikai és európai világ érdekes ellentétét mutatja, s eleven életet visz színre.

Miért írom én mindezeket lapunk hasábjain? Hiszen színi kritikát nem adtunk soha, színházi szemlét sem, s nem is kívánunk adni ezentúl sem. De most, a kultuszminiszter is bele akarja vonni a tapító és nevelő munkába a színház értékét. Mert kétségtelen, hogy az irodalom értékes alkotásai közül a drámák éppen előadás útján maradnak meg leginkább emlékezetünkben. Magam is emlékszem arra, hogy Goethe Tassoját úgy ismertem meg, hogy egyetemi hallgató koromban német színpadon láttam. Azóta tudom, hogy e mű, melyről az irodalomtörténetekben azt tanultam, hogy nem színszerű, sokkal nagyobb hatást gyakorolt rám, sokkal jobban érdekelt engem, s az egész közönséget költői szépségeivel, mint — bizonyára csodálkoznak azok, kik olvassák soraimat — Lessing *Minna von Barnhelmje*, vagy Schiller *Wilhelm Tellje*, melyekről pedig minden iskolakönyv azt tanítja, hogy színpadra valók. — Igen fontos, hogy az ifjúság az irodalom értékes

drámáit színpadon is megnézzé, ne csak olvassa. Eddig a Budapest Székesfővárosi Ifjúsági Előadások tették ilyen színházlátogatás hasznosítását lehetővé; most Gyomlay László, a kiváló írótanár szervező munkája révén kitágul és értékesebb lesz a kör. Ragadja meg mindenki az alkalmat, hogy bekapcsolódjék ebbe a kultúrunkába.

Ennek kiegészítője az operák bemutatása ifjúságunknak. Itt igazán sokoldalú művelődéshez jut az, ki komoly felkészüléssel megy hallgatására. Mert senki ne menjen úgy operaelőadás hallgatására, hogy ne ismerje a darab tárgyát. Mert volt már olyan szomszédságom, mely arról vitatko-

zott, hogy a Hunyadi Lászlóban megszegi-e esküjét a király, vagy sem, vagy leste, hogy vajjon szerencsés vége lesz-e a Bánk Bánnak. Még dráma élvezése is lehetetlen teljes tájékozottság nélkül, hát még zenés darabé, melyben a szöveget nem lehet úgy érteni, mint a színész szavalatát. Tekintse minden ifjú okulási lehetőségnek a színház megfelelő előadásainak élvezését, s ha ilyennek tekinti, akkor készüljön fel rá úgy, mint ha iskolai munkára készül. Mert csak ez esetben lesz gyümölcsöző a színház és — valljuk be — sokszor még a mozgószínház látogatása is. Válogassunk s okuljunk.

(=)

Az „Erős vár” magyar fordítása

Luther diadalénekének, — amely a reformációnak dicsőséges, de sok nehéz küzdelemmel terhes korszakában keletkezett, — eddig már számtalan magyar fordítása ismeretes. Sokszor bántó és zavaró hatása volt annak a körülménynek, hogy ezt a szép énekünket nem ugyanabban a fordításban, hanem meglehetősen számos változatban, — ismerték az evangélikus hívek. Hogy csak néhány példával bizonyítsuk ezt, a különböző fordításoknak első sorából közlünk mutatványokat:

„Erős vár a mi Istenünk,
Jó fegyverünk és pajzsunk.”
„Erős várunk az Úristen,
Védő sáncunk, fegyverünk.”
„Isten rendíthetlen várunk,
Jó pajzsunk és fegyverünk.”

Az első sorok pedig még a legtöbb fordításban inkább hasonlítanak egymáshoz, mint a következők. Elképzelhetjük a bemutatott sorokból, hogy ennek az éneknek fordításai a sok eltérés folytán mennyire megzavarták az egységet, amelyet az egész ének lelke követel és magában hordoz.

Ez volt az oka annak, hogy egyetemes egyházunk a tavasszal pályázatot írt ki végleges és általánosan kötelező „Erős vár”-fordításra. A pályázat eredménye remélhetőleg rövidesen ismeretes lesz, mert értesülésünk szerint a közeli egyetemes gyűlés után fogja meghozni döntését a bírálóbizottság. Bízunk benne, hogy a pályázat eredménye egységesen elfogadott szép fordítás lesz.

Rejtvényüzenetek

Kérjük a megfejtőket, hogy ezután a megfejtett keresztrejtvényeket lehetőleg le-rajzolva adják be, mert sok rejtvény úgy érkezett be, hogy sok megfejtendő kérdés kimaradt a sorban irt feleletek közül. Így az ellenőrzés nagyon nehéz, és a kimaradt feleletek nem tűnnek fel úgy, mint a rajzban.

A hibás rejtvények pontszámából a hibák számának és minőségének megfelelően pontot vonunk le. Ez csak a keresztrejtvényekre vonatkozik. A többinél a hibás rejtvényt nem pontozzuk. Ezt azért tesszük, mert a hibátlan megfejtéseknek előnyt akarunk nyújtani a hibásakkal szemben.

E. L., Práter-u. Kérdésedre az a válaszom, hogy félreértetted a multkori üzenetet. Az a megszorítás nem a megfejtendő rejtvényekre vonatkozik, hanem a magadkészítette rejtvényekre, amiket közölni akarunk. És azért „csak hármat”, hogy túltermelés ne csökkentse a nívó színvonalát. Három jó rejtvényt csinálni sokkal nehezebb, mint tíz rosszát. Sajnos, a 3 is túl magas szám volt, mert alig érkezett egy-két jó, közölhető rejtvény.

„Anonymus.” Rejtvényeidet későbbi számban hozzuk, mert most már nyomdában volt az anyag, amikor megjött.

A pontverseny állása a következő: Az elérhető legmagasabb pontszám ebben a számban 57 volt. Ezt senki sem érte el.

Pontszám szerint sorrendben így alakul a helyzet: V—VIII. oszt. Hursan Pál 54, Budai Jolán 52, Bendl Mária 51, Merczel Zsuzsánna 50, Merczel Antal 50, Cornides Edit 50, Schermann Lia 50, Pálinkás Irén 50, Sándor Endre 50, Estergály Gyula 49, Soltész Judit 48, Szemes Irma 48, Nagy Endre 45, Vetsey Klári 45, Schuler Dóra 44, Kiszely András 43, Horváth Tibor 40, Bóni Margit 36, Liffa Zoltán 34, Brugger Károly 34, Trausek Lea (olvashatóbb aláírást) 29, Takáts Paula 28, Láng Miklós 35.

I—IV. oszt.: Odorfer Magdi 50, Szemes Eleonóra 48, Kozma Márta 47, Varga H. I. 46, Kovács Pál 40, Filippinyi János 41, Pálkövi Gyula 35, Komár Pál 35, Zulauf Etelka 32, Haas Ágoston 31, Stelczer Károly 40, Boros László 24, Schaub József 22, Schmidt Károly 20, Bödecs József 30, Bruckner József 17, Emich László 16, Liedemann Dénes 16, Geschlecht Ferenc 16.

A keresztrejtvényeket hiba nélkül a következők fejtették meg: Budai Jolán, Hursan Pál, Odorfer Magda, Schermann Lia.

Irodalmi rejtvény.

(Egyenként 1 pont.)

1. Véred forrjon, mint az ösvény árja.
2. Harc tüze lángító bizton viadalra kikelted.
3. Eljátszottad már kis játékodat.
Kedves fiú, hamar játszottad el.
4. Isten veled hazám, bátrak hazája.
5. Lovagolok szilaj nádparipán.
6. Peregnék a fákról az őszi levelek.
7. Lahajtom a betűkre főmet,
Hogy felidézsem szellemét.
8. Ábrándozás az élet megrontója.
9. Pörölnek egymás közt
Pajzán kedvteléssel.
10. „Hát mi jót hoz Sára néni?”
11. Óseimnek véres kardja,
Fogason függ, rozsdá marja.
12. Be más lenne itt az élet...

Megmondani melyik költő, melyik verséből van az idézet.

SZÁMREJTVÉNY.

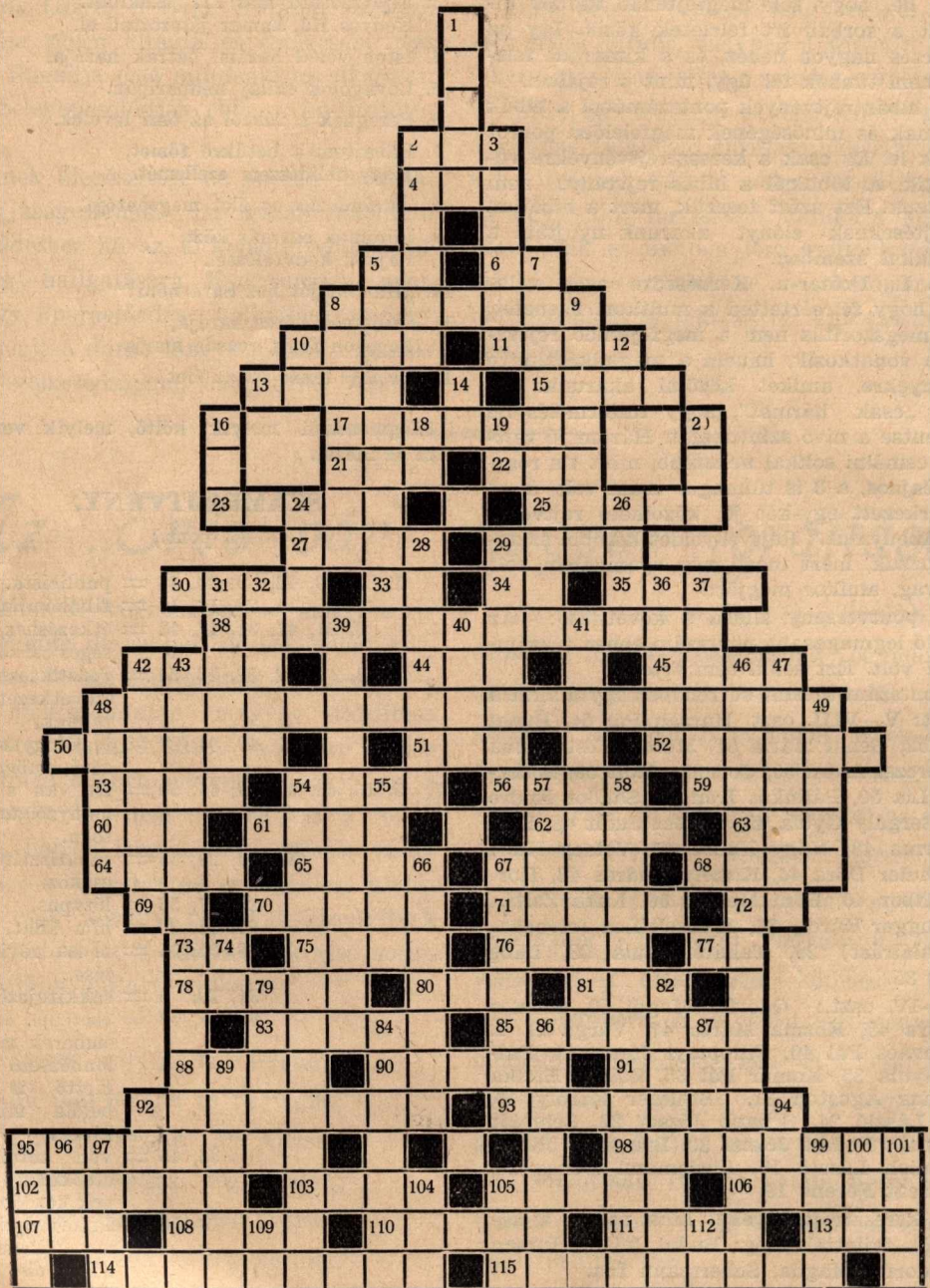
(3 pont.)

1, 2, 39, 12, 9, 26, 48	= publicista.
11, 23, 13, 15	= filmkómikus.
3, 21, 47, 31, 46, 43	= étkezéshez szükséges eszköz.
18, 4, 22, 52, 16, 51	= fonetikusan szövetkezett hatalmak.
40, 54, 27	= testifogyatkozású ember.
17, 5, 16, 42, 49, 19, 44, 50	= itt van a Kormányzó úr birtoka.
37, 29, 28, 33	= ruhatisztító eszköz.
20, 7, 53	= lótypus,
24, 41, 30	= hím állat,
8, 38, 14	= orvos rövidítése,
34, 10, 6	= sakkifejezés,
25, 35, 32	= ékezzettel, az emberek megkülönböztető jele. Kettő is van belőle mindenkirek.
36, 45	= volt miniszterelnökünk nevének kezdőbetűi.
1—54	= Petőfi egyik híres költeményének 2 első sora.

A rejtvények megfejtését nov. 10-ig kell beküldeni.

KERESZTREJTVÉNY.

(15 pont)

Vízzintes sorok: 2. A szolgátság jelképe. 4. Isten latin genitívusza. 5. Az elektromos ellenállás egysége, fonetikus. 6. Cipész szerszáma. 8. A hitet ezzel kell igazolni. 10. A tornyáról híres város. 11. Fiatal. i-j. 13. Vissza: Uszály németül. Fonetikusan, íráshibával. 15. Pestmegyei község református templomáról híres. 17. Erre a városra mondja a Biblia, hogy a nyelvek benne összezavaródtak. 21. Ilyen India is van. 22. Futó madár. A kazuárkhoz tartozik. 23. Vissza: Izrael királya Omri fia. Idegen nőt vett feleségül. 25. Múlt században kihalt régi magyar család. Guthkeled nemzetségig viszik vissza eredetét. 27. Soproni patak. 29. Vissza: Híres fegyház. 30. Vissza: Északi tengerbe ömlő folyó. 33. Ernő mássalhangzó. 34. Ai. 35. Vissza: Híres kémnév nevének egyik fele. 38. Volt nagy püspökünk, pesti lelkész, a Gyámintézet megalapítója. 42. Vissza: Vicces fölkiáltás. i-j. Ahogy „Az Ojság”-ban van. 44. Vissza: Keresztyné ifjúsági Egyesület. 45. Vissza: Régi védőfegyver. Utolsó betűje hiányzik. 48. Luther Márton diadaléneke. 50. Ez a költői műfaj élte világkorát Petőfi költséteiben. Névelővel. 51. Vissza: Idegen pénz. 52. Nagy vidéki városunk népiesen. 53. Vissza: Ruha-darab is, tő is van ilyen. 54. Vissza: Tótul: állj. 56. Szigetsoport i-vel. Vissza: női név. 59. Elszakított magyar város. 60. Művészet. 61. Vissza: Ausztria egyik része. 62. Bibliai főpap. Mózes testvére. 63. Vissza: Ha valakire rámutatunk ezzel a rövid kifejezéssel kísérjük. 64. Perzsiai város Teherántól keletre 60 km. 65. Kereskedelmi szakkifejezés a csomagolás súlyára. 67. Vissza: Kérdő szó. 68. Vissza: Ilyen sisakkal versenyeznek a motorosok. 69. Menyasszony, magánhangzó. 70. Vissza: Ezen megy a vonat. 71. Erre mondják, hogy ha erős a sziklát is megtöri. Egy r-betű hiányzik belőle. 72. Nagy lírikusunk monogramja. 73. A görög r neve. 75. Anna becéző neve. 76. Személy, idegen eredetű gúnyneve. (a személy). 77. Vissza: Indián felkiáltás. 78. Vissza: Játék. Hangzása hasonlít a sakkhöz. 80. Vissza: Fonetikusan francia segédige. 81. Török név. 83. Vissza: A Carmen opera szerzője. 85. Fel-fel, vagy le-le-tűnik. 88. Egy ó a végére, Kismaros és Nógrád-vertece közötti hegycsúcs. Ha az ó nem a végén van a mogorva ember teszi. 90. A gyémánt értékjelzője. 91. Az elektromos feszültség kifejezője. 92. Sorszám. Utolsó királyunk neve előtt is ez áll. 93. Vissza: Ilyen mérnöki művelet is van. 95. Vissza: A még ki nem fejlett békát nevezik így többesben. -8. Első betű l, utána sziléziai város neve. Történelmünkben is szerepel. 102. Vissza: Pihenő vulkán kráterében van. 103. Idegen nyelven vonal, fonetikus. 105. A velencei mór, íráshibával. 106. A Bahama szigetek egyike. 107. Spanyolországban egy időben uralkodó népfaj volt. Gyönyörű építészeti remekműveket hagyott

hátra. 108. Vissza: Testrés. 110. Fajta idegen nyelven. Átvitt értelemben életkép. 111. Vissza: A Sarthe franciaországi folyó melletti község a 0° délkörön. 113. Fogoly. 114. Minden küzdelem célja. Névelővel. 115. Dél-afrikai sivatag névelővel.

Függőleges sorok: 1. Szentírást is így nevezik. 2. A bibliai Edóm görög neve. 3. Vissza: Nagy európai félsziget neve. 5. Vissza: ... király. Hercege Ferenc egyik színdarabjának címe. 7. Luther Márton nagy műve. 8. Hamburg egyik külvárosa. 9. A dunántúli egyh. kerületnek Sopronban ilyen iskolája van. 10. P. e. 12. Egyesült Államok. 14. Tiltó szó. 16. Vissza: 23 vízszintes király, ezt a kultuszt engedbe be Izraelbe. Fonetikusan. 18. Nem szük. 19. Hová kérdésre felelő helyhatározó. 20. A szántóvető eszköze. 24. Könyvkiadó a múlt században. Petőfi verseinek első kiadója. Vissza fonetikus. 26. Hegy, Miskolc mellett. 28. A Loire jobbpartján fekvő város Nantestől 30 km. 29. Vissza: Az igény és tetteknek van különböző... Többesben. 31. A rendőri díszruhához tartozik. Névelővel. 32. Európai melléktenger. 36. Tétel klasszikus nyelven, fonetikus. 37. Nagy magyar folyó, névelővel. f egyenlő t. 39. Shakespeare műve. A régi görög korból vette tárgyát. Fonetikusan. 40. Vissza: Első betű e, utána gyakori magyar név. Püspökünk is van ilyen nevű. 41. Így él a gazdag, aki „fogához veri a garast”. 42. Afrikai olasz gyarmat. 43. Egyik nagy költőnk neve. 46. Az Alföld XVI—XVII. századi elnéptelenedésének oka... 47. Mithológiai szárnyas ló, fonetikus. 48. A szónok, tanár és színész teszi. 49. Vissza: Híres osztrák fürdőhely. 54. A bűnös ember megigazulásának egyetlen segítőtje. 55. Híres francia úszó, fonetikus. 57. Balatoni fürdőhely a zalai parton. 58. Ezzel kezdődik az Újtestamentom tanítói része. 66. Itt pihen meg az elfáradt emberi test. Névelővel. 67. Az elegáns szoba fala ilyen. 74. Vissza: Állóvíz. 79. Vissza: A német 42-es ágyú női neve. 82. Vissza: Végig mentem ... temetőn. Népdalból. 84. Ezzel van sok baj a magyar nyelvben, ezzel az igével. 86. Vissza: Az egyszer összehajtott lap ilyen. Akinek két rétje van, az is ilyen. 87. Női név. 89. Igen ritka férfi név, idegen eredetű. Utolsó magánhangzóra csak egy ekezet. 92. Vissza: Világtalan. 94. Vissza: Ez a három betű áll sok növénynév mellett Bivona (Bernardi Antonió) botanikus nevének jelzésére. 95. Barát. Pajtás. 96. Vissza: Időhatározó. 97. Vissza: Hatalmas tó Ázsiában. 99. Olasz város az Adria partján. Most volt ott nemzetközi vásár. 100. Vissza: Ürmérték. 101. Vissza: Gárdonyi egyik színdarabjának címe. Rádió is halottuk. 104. Tagadó szócska. 105. Az időmérés eszköze. 109. Mutató szó. 112. Vissza: A gyermek tesz így, ha valakit meg akar ijeszteni.

A szeptemberi számban közölt rejtvények megfejtése.

KERESZTREJTVÉNY:

Vízmentes sorok: 1—2. I. É. 3. Alma mater. 10. Öre. 11. Rím. 12. Mia. 14. Er. 15. Tri. 17. Seb. 19. K. L. 21. O. Élisz. 24. Neolit. 26. Szeptember. 27. Edvi Á. 28. Sióba. 29. Börke. 32. Ív. 33. Orr. 34. Aar. 35. Ón. 37. Ei. 38. R. 1. 40 Gyónod. 43. Garami. 46. És benn a bárány. 48. (B.) lick. 49. Éli. 50. F. I. S. A. (Federation Internationale des Societes d'Aviron.) 51. El. 52. Gin. 53. Hún. 54. Na. 55. None. 56. Gyi. 57. Lágy.

Függőleges sorok: 1. Im. 2. Ét. 3. Ra. 4. Letépi. 5. Ami. 6. Mi. 7. Ars. 8. Emeberi. 9. Ri. 10. Órizd. 13. Bella. 14. Essen vidékén. 16. Nyírbátor. 18. Emese alma. 20. Kínai nagyfal. 22. Leva. 23. Emír. 25. Oboa. 30. Öreg néni. 31. Karibi hg. 36. Ibn R. 39. Írás. 41. Olcsó. 42. Egleó. 44. Arany. 45. Anina. 47. La.

KIS-KERESZTREJTVÉNY

Vízszintes sorok: 1. Teafa. 6. Votann. 12. Gyermeki ítélet. 13. Bróm. 14. Imára. 15. Szeptember végén. 19. Máz. 20. Aero. 21. Himnusz. 22. Mariska. 25. Ász. 26. Kronosz. 27. Temető. 30. Ninó. 31. Urai. 32. Óta. 34. Szi. 36. Zsembori. 38. No. 39. Ütő. 40. Sisak. 41. Óriz. — **Függőleges sorok:** 1. A. y. 2. Pref. 3. Ra. 4. Emberi sors. 5. Termesz. 6. Emin. 7. Ni. 8. Atavizmus. 9. Esméret. 10. A tangáló. 11. U eme V. 12. Géza. 12/a. Kobak (A megjegyzés a 12-höz tartozik). 13/a. Timsó. 15. Székes. 16. Emmonit. 17. Torony. 18. R. h. 23. Ina. 24. A Tana. 28. Erek. 29. Intő. 33. Zoó. 35. Óz. 37. Oi.

SZÁMREJTVÉNYEK:

- Még nyílnak a völgyben a kerti virágok.
Még zöldel a nyárfa az ablak előtt.
- A radványi sötét erdőben, halva találták
Bárczi Benőt.

BUDAPEST, 1934. OKTÓBER

XIII. ÉVFOLYAM, 2. SZÁM

IFJÚ ÉVEK. Ifjúsági folyóirat. Kiadja: **Algóver Andor.**

Felelős szerkesztő: **RUTTKAY-MIKLIAN GYULA.**

Főszerkesztő: **Dr. BÁNKÜTI DEZSŐ.**

Megjelenik a tanév folyamán minden hónapban.

Előfizetési ára egy évre **4** pengő, egyes szám ára **50** fillér.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, IV., Deák-tér 4, II. emelet.

A kiadóhivatal vezetője: **Ruzicska László.**

Postatakarékpénztári csekkszámja száma 26111.

Hivatalos és fogadó-órák minden szombaton 6—7.

SZÓREJTVÉNYEK:

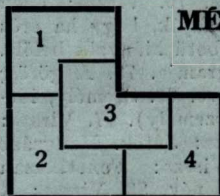
- Három a kislány.
- Kisfaludy Sándor.
- Soroksár.
- Kisszeben—Nagyszeben.
- Ötlet.
- Túl az óperencián.
- Kiskúnság—Nagykúnság.
- King-Kong.
- Este van, este van, kiki nyugalomba.

KÉRDÉSEK:

- Budapest és Vác között.
- Batthyány Lajos gróf.
- Norvégiában, Hammerfest.
- A debreceni nagytemplomban tartott országgyűlésen.
- III. Endre.
- Vásárhelyi Pál.
- Dürer Albert.
- Hibás a kérdés! Jedlik Ányos találta fel Siemens előtt a dinamóelektromos-gépet. (Elnézést a tévedésért.)
- Eiffel.
- A Bakonyban.
- Bartók és Kodály.
- Berlioz.
- Eperjes—Tokaji vulkánosor.
- Az ákác.
- A török uralom alatt.

LÓUGRÁS-REJTVÉNY:

Éjféli párba.

MÉRTANI REJTVÉNY: